

Pracuj chytře, až potom rychle

S novým ředitelem Ředitelství speciálních sil MO
plukovníkem gšt. Ladislavem Rebilasem jsme hovořili
o rozvoji a specifikách tohoto druhu sil

Vyhodnocení sbírky VFS

organizované u příležitosti
Dne válečných veteránů

Největší resortní sbírka tradičně organizovaná Vojenským fondem solidarity při příležitosti Dne válečných veteránů proběhla i v loňském roce, a to navzdory nepříznivé situaci způsobené epidemií koronaviru. Uspořádat takto rozsáhlou akci za velice nestandardních podmínek byla pro nás velká výzva. Výsledkem je výtěžek, který prolomil magickou hranici jednoho milionu korun, a dokonce překonal i ten z loňského roku. Celková částka je 1 052 088 Kč!

Sbírka probíhala od 26. října do 22. listopadu 2020. VFS ji stejně jako v předchozích letech organizoval napříč celým resortem MO v osvědčené spolupráci s vojenskými útvary a zařízeními. S rozmístěním pokladniček a propagací sbírky nám opět pomáhali vojáci především z řad vrchních praporčíků a kaplanů. Velice si vážíme jejich nezištné pomoci a času, který sbírce věnovali. Právě díky nim se nám daří získat pro dobrou věc tolik dobrovolných dárců.

Máme velkou radost z toho, že i přes všechny komplikace se do sbírky nově zapojily další subjekty, konkrétně: příslušníci pardubického Centra podpory operací, Letecké záchranné služby Líně, Vojenského výcvikového prostoru Boletice, týmu Chytré karantény a házenkáři HC Dukla Praha. Výrazné rozšíření sbírky představuje podpora krajských vojenských velitelství v Praze, Brně, Olomouci, Plzni, Liberci, Pardubicích, Ústí nad Labem, Jihlavě a Karlových Varech – všude tady si mohli svůj vlčí mák vyzvednout i zájemci z řad široké veřejnosti. V Praze nás nově výrazně podpořilo Rekrutační středisko Čechy a 12 poboček sítě kaváren Starbucks, které pro VFS získaly i přes částečné uzavření provozoven krásnou částku 31 280 Kč. Vlčí máky s pokladničkou se poprvé objevily také u čerpací stanice Motrans ve Střílkách, jejíž provozovatelé se hrdě hlásí k podpoře našich válečných veteránů. Sbírkou nově podpořilo i Muzeum T. G. M. Rakovník společně s organizátory projektu 1620 – Cesta k porážce. Fanoušky

obsah

historie vyzvali, aby se k nim připojili a v rámci připomínek válečných událostí starých 400 let vzpomenu i na ty, kteří nyní obětují své pohodlí a riskují své životy pro to, abychom my mohli žít v bezpečí a míru.

Je nám velkou ctí a potěšením, že se vlčí máky VFS objevily na klopách a šatech našich nejvyšších státních představitelů – v Senátu Parlamentu České republiky a Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky. Myšlenky k uspořádání sbírky na ustavující schůzi Senátu se ujal přímo předseda Miloš Vystrčil, v Poslanecké sněmovně ji osobně zabezpečila Jana Černochová, předsedkyně výboru pro obranu. Na pomoc vojákům a jejich rodinám v těžké životní situaci darovali senátoři během schůze částku 17 210 Kč, poslanci mezi sebou vybrali během dvou dnů celkem 34 250 Kč.

Do sbírkové pokladničky přispěli i zaměstnanci Městského úřadu Praha 2 a dobrovolní dárci, kteří 11. listopadu zavítali na náměstí Míru. Místní starostka Mgr. Jana Černochová zde ve spolupráci s příslušníky pěší rot Aktivní zálohy při KVV Praha – Středočeský kraj organizovala tradiční připomínku Dne válečných veteránů, byť v mnohem skromnější podobě, než jakou si pamatujeme z předchozích let. Za jediný den se zde podařilo vybrat 16 534 Kč. Poděkování si zaslouží všichni, kteří se v křížovém háji před kostelem svatě Ludmily zastavili, aby umístili pamětní dřevěný křížek a uctili tak památku našich padlých válečných veteránů.

Již druhým rokem naši sbírku intenzivně podporuje Československá obec legionářská. I když plánované vzpomínkové akce na veřejnosti byly zrušeny, její členové vzdali hold našim hrdinům alespoň individuálně položením květin a zapálením svící. Pomáhali nám rovněž s distribucí vlčích máků na veřejnosti a sbírku podpořili krásnou částkou ve výši 33 897 Kč.

Během listopadových dní o sobě dalo výrazně vědět nově vznikající Komunitní centrum pro válečné veterány v Praze. Parta mladých srdcařů odvedla opravdový kus práce a ve prospěch fondu se jim podařilo vybrat 39 968 Kč.

Sbírku bychom nemohli realizovat, kdyby nás nepodpořili sponzoři, kteří zakoupili vlčí máky určené pro všechny dobrovolné dárce – společnost Inversor Global, s. r. o., Charita Česká republika, Vojenská zdravotní pojišťovna, Československá obec legionářská, Volareza, Bohemia Air Soft a Vojenský technický ústav.

S poděkováním nesmíme zapomenout také na výrobce. Naše vlčí máky s trikolorou se rodí ve Velkém Šenově v severních Čechách. Již pět let je pro nás vyrábí firma Centroflor a každoročně zde pod rukama jejich zaměstnanců „vykvete“ na 20 000 rudých máků. Svým příspěvkem do pokladničky VFS tak podporujete nejen naše vojáky, ale nepřímo i regionální výrobce.

VFS pro svoji činnost získal 15 velkých plexisklových pokladniček od Vojenské zdravotní pojišťovny a 47 malých plastových pokladniček od Vojenského technického ústavu. Další 100 malých plastových pokladniček nám zapůjčila Charita Česká republika. Všem patří naše velké poděkování.

„Jménem klientů a výboru VFS děkuji všem dárcům z řad vojenské i civilní veřejnosti, stejně jako všem dobrovolníkům, kteří zabezpečili sbírku napříč celým resortem obrany i na veřejnosti. Bez jejich pomoci by se nám nepodařilo umístit všech 155 pokladniček a rozdat celkem 23 600 kusů vlčích máků. I přes dlouhodobě obtížnou situaci byla sbírka velice úspěšná. Částka přesahující jeden milion korun, kterou se podařilo při této příležitosti získat, významně podpořila konto VFS a v nastávajícím období tak umožní další pomoc vojákům a jejich rodinám v těžkých životních situacích. Nejvýznamnějším podporovatelem letošní sbírky se stali příslušníci Vojenského zpravodajství, kteří do sbírky přispěli účtyhodnou částkou 120 520 Kč. Srdečně děkuji všem, kteří takto pomáhají. Velmi si vážím toho, jak v takových výjimečných situacích umíme táhnout za jeden provaz.

„Díky vám všem můžeme pomáhat,“ zhotovila letošní sbírku předsedkyně výboru VFS brigádní generálka Lenka Šmerdová.

Foto: Vladimír Marek

Speciální síly 3

Pracuj chytře, až potom rychle 4

S novým ředitelem Ředitelství speciálních sil MO plukovníkem gšt. Ladislavem Rebilasem jsme hovořili o rozvoji a specifikách tohoto druhu sil

Záložníci pod lupou 9

Představujeme příslušníky aktivní zálohy a jejich profese

Protiletadlové vojsko modernizuje 11

Strakoničtí instruktoři absolvovali ve Švédsku kurz zaměřený na ovládání nových protiletadlových raketových kompletů RBS-70NG

Tah na bránu 14

To je to, co brigádu charakterizuje, říká plukovník Josef Trojánek, velitel 4. brigády rychlého nasazení

Učili se pomáhat 16

Kurzem Českého červeného kříže moderního ošetřovatelství prošlo 500 vojáků pozemních sil

Násilné vstupy do objektů 20

Vojáci Armády ČR si vyměňovali zkušenosti z tzv. breachingu, který bude příští rok zařazen jako novinka do výcviku

Musíme být připraveni 24

Příslušníci 152. ženijního praporu si vyzkoušeli, jaké by to bylo při reálném nasazení se Severoatlantickou aliancí

Vybrat vítěze bylo těžké 26

3. ročník fotografické soutěže Vojenského fondu solidarity zná vítěze

Našly odvahu a nelitují toho 28

Vojenská hudba Olomouc má poprvé v historii v souboru čtyři ženy

VBMR-L Serval 32

Technika a výzbroj

Airbusy jsou připravené na SESAR 34

Oba armádní airbusy A319 CJ byly vybaveny novými odpovídači třídy ADS-B

Armáda je pro mě pohyb 36

Nadporučík Lukáš Krajčák se našel nejen v ultramaratonech, ale i v armádě

Přebory resortu MOC 40

Krev darují pravidelně 41

Záložníci 41. mechanizovaného praporu nezištně pomáhají druhým

Dvě století léčebné tradice 42

Volareza představuje svá zařízení: Vojenská lázeňská léčebna Teplice ***

Rukávové znaky 44

Manuál profesionálního vojáka

Dvě generace veteránů 46

Vrchní praporčík 15. ženijního pluku nadpraporčík Robert Sochor je vnukem legendárního druhoválečného hrdiny Antonína Sochora

Zachránilo ho bahno 48

Ve věku devadesáti pěti let nás v prosinci loňského roku opustil druhoválečný veterán generál Václav Kuchynka

Speciální síly

Speciální síly jsou samostatný druh sil, který poskytuje České republice vysoce flexibilní a efektivní strategický nástroj v oblasti zajištění obrany a bezpečnosti. Jsou tvořeny Ředitelstvím speciálních sil, které zabezpečuje velení a řízení, a jeho podřízenými útvary. Konkrétně 601. skupinou speciálních sil a před nedávnem zřízeným Centrem speciálních sil. Speciální síly jsou schopny provádět celé spektrum speciálních operací: speciální průzkum, ofenzivní činnost, podporu a vliv ve všech geografických a klimatických podmínkách. Pro zvýšení mobility a podpory speciálních operací vyčleňují vzdušné síly vrtulníkovou jednotku, tzv. Letecký odřad speciálních operací.

Úkolem Ředitelství speciálních sil je poskytovat plně připravené síly k vedení speciálních operací na obranu ČR a jejich zájmů jako adekvátní odpověď na aktuální hrozby prostředí. Koordinovat veškeré plánování, řízení a podporu speciálních operací AČR a podle rozhodnutí náčelníka Generálního štábu zabezpečit jejich velení a řízení.

Speciální síly mají své stálé zástupce v mezinárodním štábu na NATO Special Operations Headquarters. Přítomnost českého prvku umožňuje sdílet ředitelství nejaktuálnější informace, dále se podílet na plánování a řízení koaličních operací speciálních sil NATO nebo na systému vzdělávání formou školení, kurzů a poradenství.

Naše speciální síly našly své kořeny ve speciálních výsadcích v době druhé světové války. A to až již z Velké Británie či Sovětského svazu. Jen ve Velké Británii bylo v letech 1941 až 1943 na stanici STS 25 ve třinácti kurzech útočného boje vycvičeno celkem 252 vybraných československých dobrovolníků. První poválečná výsadková jednotka v podobě Pěšího praporu 71 československých parašutistů vznikla v roce 1947 ve Stráži pod Ralskem. Ta se o pět let později stala základem pro vytvoření výsadkové brigády. Již v listopadu 1957 byla do sestavy 22. brigády včleněna nově vytvořená 22. průzkumná rota zvláštního určení, která se o dva roky později rozrostla na prapor. Právě na jeho základě vznikl počátkem září 1961 v Holešově 7. pluk speciálního určení. V roce 1987 byla z výsadkového pluku v Prostějově vytvořena 22. výsadková brigáda zvláštního určení. A právě z ní se postupně transformuje 6. speciální brigáda a nakonec i 601. skupina speciálních sil.

Pozorovací stanoviště leteckých návodčích,
podpora partnerské jednotky, Afghánistán

**S novým ředitelem Ředitelství speciálních sil MO
plukovníkem gšt. Ladislavem Rebilasem jsme hovořili
o rozvoji a specifikách tohoto druhu sil**

Pracuj chytře, až potom rychle

**Na podzim loňského roku se novým ředitelem Ředitelství speciálních sil MO stal
plukovník gšt. Ladislav Rebilas. A právě jeho jsme požádali o následující rozhovor.**

**O studium průzkumného směru je na
Univerzitě obrany dnes již velký zájem.
Co vás před lety vedlo k tomu, že jste si
vybral právě takovéto zaměření?**

Vojenskou kariéru jsem zahájil ve 14 letech na Vojenském gymnáziu v Opavě. A to na základě doporučení paní učitelky ze základní školy, která usoudila, že mám pro to osobnostní předpoklady. V průběhu studia, které zahrnovalo také základní prvky vojenské přípravy, se formoval i můj názor na budoucí zaměření. V této pubertální době jsem začal toužit po aktivnější formě rozvoje. Pokračovat ve studiu na Vysoké vojenské škole ve Vyškově s odborným zaměřením Velitel jednotky ostatně

podpořil doporučením i můj velitel školní rot. Následně jsem absolvoval přijímací zkoušky, na jejichž základě a nejspíš i vlivem dalších faktorů jsem byl vybrán ke studiu v oboru Velitel průzkumných jednotek. Kdybych to měl tedy zpětně shrnout, měl jsem štěstí na lidi, kteří mi dali směr a podpořili má rozhodnutí. A těch určitě nelituji.

**Jak moc se rozcházele vaše představy
o této odbornosti s tím, s čím jste se
později setkal u útvaru?**

Dnes už vím, že žádná škola vás nepřipraví na realitu života. Na druhou stranu ale musím uznat, že mi studium dalo dobrý základ, což

přičítám zejména tomu, že obsahovalo spoustu praktického výcviku a odborných stáží. Měli jsme učitele s praktickou zkušeností od útvarů. Tady bych rád vzpomněl pana Milana Podhorce (dnes již podplukovník ve výslužbě), který mi byl velkým vzorem a ve své podstatě nás dovedl až k samotnému cíli studia. V té době nebyl k dispozici internet, mobilní telefony a jiné technické vymoženosti, takže přístup k informacím byl velmi omezený. V konečném důsledku jste mohl stavět své představy na historkách spolužáků a známých, přednáškách učitelů a možná článcích v denním tisku. Na základě toho se mi jevila jako nejlepší volba, z pohledu průzkumného oboru, služba

A fakta

Ladislav Rebilas se narodil 9. července 1976 v Chebu. Vystudoval Vysokou vojenskou školu pozemního vojska ve Vyškově průzkumný obor. Hned po jejím ukončení nastoupil k 6. speciální brigádě, kde prošel funkcemi od velitele skupiny až po zástupce velitele útvaru. V roce 2017 přešel na právě vytvářené Ředitelství speciálních sil nejdříve na pozici náčelníka oddělení řízení a přípravy a následně na funkci zástupce ředitele. V říjnu 2020 se stal ředitelem Ředitelství speciálních sil.

u 6. speciální brigády (dnešní 601. skss), která však byla čistě výběrová. I tady se na mě usmálo štěstí, a tak jsem k ní v roce 1997 nastoupil. Každý útvar má svá specifika. Ani tady tomu nebylo jinak, ale zásadní překvapení se oproti mým představám nekonalo. Tedy pomínu-li, že tento útvar neměl ve výbavě bojové průzkumné vozidlo Svatava a většina úkolů se plnila pěšky.

Jaké je vaše osobní životní krédo?

Pracuj chytře, až potom rychle.

U speciálních sil sloužíte od ukončení školy v roce 1997. Prošel jste si celou řadou funkcí počínaje velitelem skupiny. To musí být pro velitele speciálních sil asi velkou výhodou...

Zastávám názor, že na této vrcholové pozici je potřeba víc než být dobrým manažerem. Řekl bych, že taková funkce již vyžaduje kombinaci pragmatismu a vizionářství. K tomu je zapotřebí kromě osobnostních předpokladů a vzdělání dobrý praktický základ a zkušenosti. Bavíme se již o funkci, kde se očekává, že budete schopni nejen komplexně přemýšlet a rozhodovat ve prospěch dané organizace, ale současně svými kroky podporovat jednotu úsilí nadřízeného, což je v mém případě náčelník Generálního štábu. Ředitel zároveň vykonává funkci poradce pro speciální síly či operace, což jen zdůrazňuje nezbytnost požadované praxe a hluboké vnitřní znalosti organizace.

Máte ale pravdu, většinu kariéry jsem vyrůstal v prostředí dnešní 601. skss. Mohl jsem sledovat její postupnou evoluci a související rozvoj speciálních sil až do dnešní doby. Nejde jen o to, že jsem v tomto útvaru prošel funkcemi na všech úrovních velení. Za mnohem důležitější považuji, že jsem mohl být u všech zlomových okamžiků v jeho novodobé historii. Ať už se jednalo o přechod na profesionální útvar, vyčlenění roty speciálních sil ve prospěch NATO, první nasazení pod mandátem NATO v Kosovu 1999, reorganizaci na 601. skss v roce 2003 a následné nasazení v bojové operaci Enduring Freedom v Afghánistánu v roce 2004. Důležitý byl i postupný rozvoj v oblasti materiálů, techniky a operačních postupů v souladu se standardy NATO, podpora výstavby Leteckého odřadu speciálních operací, či přechod od Vojenského zpravodajství k AČR v roce 2015 a s tím spojený vznik Ředitelství speciálních sil a Centra podpory speciálních operací.

Je to dlouhých 23 let zkušeností a zážitků, spojených s hrdostí k druhu sil, hrdostí k vlasti, s pokorou a úctou k práci všech velitelů mé generace. Tedy generálů Ondřeje Páleníka, Milana Kovandy, Karla Řehky či plukovníka Davida Jremy, pod jejichž vedením nebo vedle nich jsem vyrůstal jak já, tak speciální síly.

Můžete přiblížit roli a postavení vám podřízených speciálních sil?

Ředitelství je nejen co do názvu, ale i z pohledu širší působnosti, tedy rozsahu mých

pravomocí a odpovědnosti specifickým prvkem AČR. Vlastními slovy bych to popsal jako velitelství druhu sil s rozšířenou a všeúrovňovou (strategická, operační, taktická) působností. Prakticky to znamená, že odpovídám za řízení a výstavbu schopností speciálních sil a jejich připravenost. Současně mám však pravomoci v oblasti personálu, rozvoje, koncepcí, akvizic, a v případě zadání náčelníka GŠ i v oblasti velení a řízení operací. Ředitelství je součástí Generálního štábu a já jsem přímo podřízen jeho náčelníkovi. Právě spojením všech uvedených funkcí tvoří ředitelství z pohledu systemizace hybridní organizaci. To však z pohledu udržení speciálních sil jakožto specifického nástroje a jeho správného použití považují za nezbytné, trůfám si říci až za kritické.

S jakými myšlenkami jste nastoupil do funkce, na co se hodláte zaměřit?

Nepovažuji se za člověka kariérně ambiciózního. Vždy jsem ke každé funkci přistupoval s respektem a snažil jsem se ji vykonávat odpovědně, aniž bych čekal, co bude následovat. Výsledkem je, že jsem si v dostatečné míře prošel výkonnými bojovými a štábními pozicemi na taktické i strategické úrovni v prostředí speciálních sil. A to mi umožnilo nastoupit do funkce ředitele s jistou mírou sebedůvěry, ale také pokorou a střídavým očekáváním. Právě díky předchozí praxi jsem převzal funkci s poměrně jasnou představou svého dalšího působení. Musím ale přiznat, že skutečnost, že nyní jsem to já, kdo drží kormidlo a určuje směr, zodpovídá za budoucnost speciálních sil, ale současně by se měl podílet

Výcvik seskoků OXY z velkých výšek za použití kyslíkových masek

na rozvoji AČR a v konečném důsledku na zvyšování bezpečnosti republiky a jejích občanů, ve mně vyvolala ještě vyšší potřebu osobního nasazení.

Pokud jde o profesní zaměření, tak se svým detailním záměrem jsem seznámil velení armády. Obecně mohu říct, že budu postupovat v souladu s Konceptí rozvoje a výstavby speciálních sil do roku 2030. Mým trvalým úkolem je zabezpečit, aby AČR, potažmo ČR, disponovala s ohledem na vývoj bezpečnostního prostředí relevantními vojenskými schopnostmi s vysokou úrovní připravenosti, podporující naše strategické zájmy v zahraničí, obranu republiky a ochranu našich spoluobčanů. Právě tyto schopnosti speciální síly nepochybně zajišťují.

Váš předchůdce generál Kolář odešel na pozici zástupce velitele pozemních sil. Nesvědčí to o mnohem větším personálním propojení speciálních sil a Armády České republiky?

Speciální síly jsou již, nebo možná teprve, pátým rokem ve struktuře AČR. Důvodem, proč to zmiňuji, je fakt, že přirozeně dochází nejen k personálnímu propojení, ale také k systémovému a procesnímu provázání ve všech oblastech řízení a výstavby. Nicméně pokud jde o personál, tak přeložení generála Koláře je samozřejmě viditelným a vnímaným propojením, určitě ale ne jediným. Pokud se budu orientovat pouze na období od přechodu pod AČR, tak z těch obecně známých personálních posunů z řad speciálních sil je to obsazení funkce vrchního praporčíka AČR, vytvoření Velitelství kybernetických sil a informačních operací, u jehož zrodu stáli příslušníci speciálních sil, nebo obsazení pozice zástupce ředitele Agentury logistiky. Další jednotlivci přešli také na pozice Velitelství pro operace a jiné organizační celky AČR. Personální propojení nepochybně prospívá celému systému. Musí však být kontrolovatelné a umožňovat včasné doplňování požadované kvality personálu speciálních sil. Ty si musí zachovat postavení selektivní organizace s nižší mírou fluktuace personálu v porovnání s jinými složkami armády. Prolomení tohoto principu by nepochybně ovlivnilo jejich budoucí kvalitu.

Jak tedy vnímáte současné postavení speciálních sil v organizační struktuře naší armády?

Vojenským žargonem bych řekl, že si stále hledáme své místo ve tvaru. Nemyslím to nijak dramaticky, dokonce bych řekl, že je to přirozenost speciálních sil i v kontextu mezinárodního prostředí. Speciální síly vždy byly a nepochybně budou specifickou složkou, která si bude hledat své opodstatnění ve srovnání s ostatními druhy sil, jejichž určení je zřejmé již z názvu. Speciální síly svou podstatou nezapadají nikde a zároveň všude. Jejich

předurčením je plnit specifické a v mnoha případech citlivé úkoly zpravidla spojené s vysokou mírou fyzického či politického rizika, které nejsou schopny plnit ostatní druhy sil. Právě tato hranice je velmi těžce definovatelná a závisí silně na zkušenostech, schopnostech a odvaze osob, které o jejich použití rozhodují. Kdybych to měl shrnout, postavení speciálních sil bude vždy tak silné, jak silný bude zájem tento nástroj použít. Z tohoto pohledu nám štěstí přeje, a to zejména díky přístupu současného náčelníka Generálního štábu, který alespoň dle mého názoru pochopil principy použití speciálních sil a jejich specifika. Právě s jeho podporou se daří nejen úspěšně integrovat speciální síly do struktury AČR, ale také vzdělávat vedení armády v této oblasti. To považuji z pohledu naší budoucí existence jako nezbytnost. Dobrým začátkem je pochopení, že speciální síly ostatním složkám nekonkurují, ale doplňují celkové schopnosti naší armády.

Čím jsou tedy podle vás speciální síly takřkajíc speciální?

Tady bych se rád vyhnul doktrinálním pojmům a frázím jako výcvik, struktura, výstroj. Vysvětlil bych spíše klíčová specifika z pohledu mého vlastního pozorování. Jako základní specifikum vnímám podmíněnou selekci pro všechny příslušníky speciálních sil bez ohledu na zastávanou funkci a organizační začlenění. Selektce je určujícím faktorem nejen pro přijetí, ale zejména pro určení individuálního potenciálu. S tím souvisí osobnostní rozvoj a vhodné začlenění do struktury daného celku. Selektce je klíčem k výkonu jednotlivců,

k výkonu organizace a rozvoji postaveném na kvalitě.

Další specifikum vidím v kultuře samotné organizace. Ta staví právě na základech selekce, která je mimo jiné podmíněná úrovní vzdělání. To se pohybujeme přibližně 40 % v kategorii vysokoškoláků a téměř 60 % maturantů. Díky tomu můžeme uplatňovat vyšší úroveň neformálního řízení zahrnující jistou volnost v oblasti jednání, rozhodování či vyjadřování osobních názorů. Právě tato úroveň vztahů může být navenek vnímána jako nedostatek disciplíny a kázně, ale z vnitřního pohledu je podstatou vytváření praktických i morálních hodnot zabezpečujících rozvoj a dlouhodobou udržitelnost organizace a hledání nestandardních přístupů a řešení. Tato neformálnost a vztahová či názorová volnost vyžaduje vyšší stupeň důvěry a osobní disciplíny než v organizacích řízených centrálně a direktivně.

Takovouto formu řízení ale asi ani u speciálních sil není možné uplatňovat všude...

Samozřejmě je mnoho situací, kde takto jednat nelze a je nezbytné přistoupit k direktivnímu řízení. Právě schopnost přirozeně přepínat mezi uvedenými přístupy vnímám nejen jako specifikum, ale také jako jistý milník v dosažení mentálního nastavení příslušníka speciálních sil.

Významné specifikum vnímám i v oblasti inovací a rozvoje. Osobně pohlížím na speciální síly jako na učící se a trvale rozvíjející se organizaci, troufám si říct, že v mnoha případech až experimentálního charakteru napříč všemi úrovněmi. Tímto nemám na mysli pouze

Neúspěšná selekce aneb kvalita má svou cenu

technologický rozvoj, který je a vždy bude v konečném důsledku limitovaný podmínkami v daném čase, bez ohledu na úroveň úsilí. Inovace a rozvoj vnímám u speciálních sil v širším slova smyslu jako přirozenou vlastnost nespokojit se se současným stavem věcí, ale neustále optimalizovat, hledat a objevovat přístupy. Ve všech oblastech chodu organizace už se jedná o denní rutinu, procesy,

struktury, projekty, spolupráci, schopnosti, technologie atd. Historicky jsme již mnohokrát prokázali, že benefity v této oblasti jsou i významným přínosem pro AČR. Ruku v ruce s tímto je spojeno i specifikum v oblasti řízení, kde je určující ochota začlenit zástupce ze všech stupňů velení či organizačních celků do řešení problémů. Tedy pokud to situace či úkol dovolí. Takové řízení je postaveno na principu zadání, jakého efektu je potřeba dosáhnout, a pověření osob či týmů navrhnout způsob, jak ho naplnit. Kdybych měl všechny body shrnout, řekl bych, že speciální síly jsou organizací řízenou uživatelem, založenou na důvěře, ale vyžadující instrukce shora. To je nepochybně v hierarchickém prostředí AČR výrazné specifikum, ale o to přirozenější pro nás.

Změnilo se nějak přechodem pod AČR a změnou struktury speciálních sil postavení 601. skss?

Šest set jednička zůstává srdcem a jádrem speciálních sil a nositelem kritických schopností. Je to fakticky jediná organizace speciálních sil, jejíž postavení z pohledu přechodu pod AČR nebylo nikdy diskutováno. Což je dle mého názoru dáno zejména jejím historickým ukotvením a s tím spojeným kreditem, který si za poslední dekady získala. Naopak bych řekl, že se nám daří s podporou generála Opaty pokračovat v rozvoji a evoluci této jednotky, která zůstává z pohledu dosahování ambicí speciálních sil prioritou. Výstavba Centra podpory speciálních sil a s tím spojené převzetí některých schopností nám umožní snížit zátěž na

601. skss z pohledu požadavků na výcvik a přípravu jednotlivců a týmů. Tím zvýšíme úroveň profilace stávajících schopností a budování nových schopností a zohledníme požadavky současného i budoucího bezpečnostního prostředí. Významným posunem je také pozitivní vnímání velitelů AČR různých úrovní týkající se přechodu personálu k 601. skss. Je důležité, že alespoň dle mého názoru pochopili, že sice přeložením vojáků přichází o kvalitní a zkušené lidi, ale současně jim umožní další rozvoj a využití jejich potenciálu. Za to všem velitelům touto cestou děkuji.

Celkem máte za sebou pět zahraničních misí, dvě v Kosovu a tři v Afghánistánu. Jak moc důležité jsou pro příslušníky speciálních sil zahraniční zkušenosti?

Zkušenosti ze zahraničí jsou pro nás stejně důležité jako pro kohokoliv jiného z našich ozbrojených sil. Jedná se o cenný zdroj poznatků podporujících rozvoj, inovace a přípravu jednotlivců a organizace. Každá mise je zkouškou osobnosti a týmu, zkouškou ducha jednotky a vzájemné důvěry, charakteru a disciplíny a také zkouškou připravenosti čelit a reagovat na hrozby různého typu. Zároveň je to příležitost tyto oblasti vylepšovat. V případě zahraničních misí z mého pohledu platí, že nikdo nevstoupí dvakrát do stejné řeky. Každá mise je jedinečná. Přistupovat k ní jen s rutinou by ohrozilo úkol i jednotku. Tyto zkušenosti jsou nepřenositelné, každý si je musí prožít.

Střelecká příprava, palebná podpora z kulometu ráže 12.7 mm

Šedesát našich speciálů je nasazeno v protiteroristické operaci Barkhane na území Mali, Nigeru a Čadu. Jaké jsou první zkušenosti z této mise, jak si v ní naši vojáci vedou?

Tady bych rád upřesnil, že máme vládu a parlamentem schválený mandát do 60 osob. Skutečný počet nasazených osob nechci z důvodu bezpečnosti zmiňovat, bude se ale lišit dle vývoje situace v místě plnění operačního úkolu. Hodnotit působení našich vojáků je zatím předčasné. Nepochybuji ale o jejich snaze reprezentovat ČR a být plnohodnotným partnerem. To už ostatně prokázali během součinnosti cvičení s partnerskou francouzskou jednotkou. Jak si fakticky povedou a jaké zkušenosti přinesou, budeme hodnotit průběžně, ale již samotný koncept operace ve mně vyvolává vysokou míru očekávání. Přece jen se jedná o první působení v koaliční operaci vedené evropským státem, v tomto případě Francií. Navíc v geograficky náročném prostředí, za podmínek minimálního operačního standardu. Takže fakticky v podmínkách, na které by speciální síly měly být, a já věřím, že jsou připraveny.

Působení našich vojáků v této misi se předpokládá do konce roku 2022. Bude v silách speciálních sil zajistit všechny rotace, anebo se na nich budou podílet i další armádní složky?

Speciální síly jsou připraveny působit v této operaci i za horizont roku 2022, pokud to bude vedením státu vyžadováno. Samozřejmě máme své kapacitní limity, ale ty jsou již zohledněny v konceptu operace, abychom zaručili dlouhodobější udržitelnost. Pokud to ale vyplyne z požadavku mise, nelze samozřejmě vyloučit případný podíl dalších složek naší armády.

Na jakých dalších misích se příslušníci speciálních sil podílejí, případně o jakém operačním nasazení se uvažuje do budoucna?

Aktuálně působíme pod mandátem operace Rolute Support v Afghánistánu a zmiňované operaci Barkhane, respektive pod její záštitou v rámci TF Takuba. Případné úvahy o budoucích aktivitách nelze zveřejňovat, ale z podstaty určené speciálních sil musíme být připraveni k rychlému nasazení dle potřeb státu kdekoli na světě. Právě tento závazek vyžaduje vysokou úroveň připravenosti a je zohledněn v přehledu dostupných sil a prostředků.

V jaké fázi budování se v současné době nachází Centrum podpory speciálních sil (CPSS)? Je již plně personálně naplněné?

Jeho výstavba pokračuje v souladu s původním plánem, který byl podmíněn minimalizací dopadů na AČR. V součinnosti s armádou

Výcvik boje v budovách CQB (Close Quarters Battle)

aktuálně realizujeme investiční akce v oblasti infrastruktury, zbraní, spojení a materiálu jednotlivce. Současně revidujeme s ohledem na nově budované prvky AČR schopnosti této jednotky, která je určena primárně k bojové podpoře speciálních operací vedených 601. skss. Personálně se daří jednotku naplňovat, největší mezerou však stále zůstává neobsazení velké části bojových pozic, i když se statistiky nábory z civilu a ozbrojených sil za poslední rok výrazně zlepšily. Optimistické také je, že už máme první jednotlivce, kteří absolvovali úspěšně výběrové řízení k 601. skss. Právě příprava personálu k další kariéře u 601. skss je jedním z poslání CPSS.

Nekomplikuje vám především z personálního hlediska trochu situaci, že se paralelně v Chrudimi buduje výsadkový pluk?

Z pohledu statistik nábory jsme žádný propad nezaznamenali. Stav personálního naplnění odráží skutečné počty AČR na základních a velitelských funkcích. V konečném důsledku je společným cílem všech klíčových funkcionářů AČR, mezi něž se osobně řadím, aby byla zachována vyvážená struktura sil a došlo k postupnému doplňování všech prvků.

Kdy by mělo Centrum dosáhnout plných operačních schopností?

V souladu s koncepcí výstavby je dosažení plných operačních schopností stanoveno na rok 2025. Naší snahou je výstavbu urychlit, ale největším omezením je realizace investičních akcí.

Součástí této jednotky je i složka, která se zabývá informačními operacemi. Ty nabývají stále více na významu. Podělilo se vám pro tuto oblast získat dostatek kvalitních odborníků?

V budování této schopnosti a s tím spojeným získáváním odborníků jsme byli relativně úspěšní. Avšak právě tato schopnost přešla i s personálem do gesce nově vzniklého Velitelství kybernetických sil a informačních operací. Myslím si, že je to dobrý příklad, jak

speciální síly svým specifickým a nadčasovým přístupem podporují rozvoj AČR.

Ve prospěch speciálních sil působí letecký odřad. Ten ale není jejich součástí. Nekomplikuje to trochu situaci?

Letecký odřad speciálních operací je schopnost vzdušných sil, budovaná v úzké spolupráci se speciálními silami, primárně určená pro vzdušnou podporu operací 601. skss. Zároveň je to závazek ČR vůči NATO. Jeho případné organizační začlenění do struktury Speciálních sil AČR by byla nepochybně pěkná představa, teda alespoň z mého pohledu. Nicméně by to bylo příliš ambiciózní a pravděpodobně neudržitelné přání. Podstatné je, že taková potřeba aktuálně není a dle koncepce výstavby AČR se s tím ani nepočítá. Spolupráce se vzdušnými silami je v této, a nejen v této oblasti na vynikající úrovni. Máme nastavený funkční systém přípravy a výcvikové spolupráce.

Jaké nejdůležitější úkoly čekají speciální síly v příštím roce?

Speciální síly spadají do kategorie jednotek vysoké připravenosti, protože jejich přidaná hodnota z hlediska použití je nejvýraznější při řešení bezpečnostních situací v míru nebo na počátku krize. Proto by jednoduchá odpověď zněla budeme vést speciální operace v souladu se zahraničními prioritami ČR a připravovat se k vedení operací pro podporu obrany státu a ochrany občanů.

Fakticky budeme pokračovat v již probíhajících operacích, budeme budovat nové a udržovat stávající interní schopnosti, doplňovat personál a materiál, a tím zvyšovat kvalitativní a kvantitativní úroveň připravenosti.

Text: Vladimír Marek, foto: archiv speciálních sil

Představujeme příslušníky aktivní zálohy a jejich profese

Záložníci pod lupou

Jaroslav Penkrt, narozen 5. 5. 1977 v Žatci

Jaroslav do třinácti let vyrůstal na vesnici v Lipenci, nedaleko Žatce, než se přestěhoval do Loun. Od 6 do 16 let hrál aktivně lední hokej a od druhého stupně chodil do sportovní třídy na 3. ZŠ v Lounech. Po základní škole se začal učit instalatérem na SOU Louny. Po vyučení v tomto oboru také pracoval. V roce 1996 nastoupil základní vojenskou službu do Zbirohu k rotě hloubkového průzkumu. Není prý dne, aby si na tato léta v dobrém nevzpomněl. V té době byl již otcem a měl rodinu, ale jeho velkým snem bylo dostat se k výsadkářům. Bylo to tak silné, že i přes různé výčitky a výhrůžky partnerky si nedal žádost o půlroční službu v místě bydliště a v lednu 1996 nastoupil do Zbirohu. Po měsíčním výcviku byl asi z padesáti uchazečů vybrán k opravdovým výsadkářům. Táhl ho to k nim natolik, že ještě před odvodem byl osobně žádat na Okresní vojenské správě Louny, aby byl k nim zařazen.

Osobní život

Od 15 let občas zašel na letiště na Rané, kde se párkrát proletěl sportovním letadlem. Samozřejmě nejvíce ho lákaly paraglidingové padáky létající nad kopcem. Sám absolvoval

několik letů na vlastním padáku, na který si ušetřil. Jaroslav má rodinu, dvě děti, osmiletou dceru Kátu a čtyřletého syna Martina. S rodinou žije ve Vrutku v okrese Louny. Mezi jeho koníčky patří létání na motorovém padáku, motorovém rogalu, parašutismus, sportovní střelba a stále hraje lední hokej na amatérské úrovni. Od roku 2005 je členem leteckého klubu Letecké amatérské asociace Žatec, kde tráví i s dětmi nejvíce času.

Vztah k armádě

Vztah k armádě měl vždy kladný. O aktivní záloze se dozvěděl z médií, ale dřívější pracovní profese, kdy jezdil kamionem po Evropě, mu nedovolovala, aby k ní nastoupil. Od roku 2009 změnil pracovní pozici z řidiče na dispečera mezinárodní kamionové dopravy a volného času začalo být více. V říjnu 2015 nastoupil k AZ k 41. mechanizovanému praporu v Žatci na pozici operátor minometné čtyři do hodnosti desátníka. Na cvičení jezdí v průměru třikrát ročně.

„Výcvik je pestrý, střelby máme často, dostaneme se i k hodu ostrým granátem. Nemám žádné úlevy, a je jedno, zda je mi dvacet či čtyřicet. Nikdo nesleví a to je dobře. Výcvik

je skoro srovnatelný s tím, co jsem prožíval jako „základák“,“ říká Jaroslav.

Motivace pro vstup do AZ

Důvod vstupu do AZ byla láska k vojenství, rád a dobrovolně se potrápí v lese bez všech vymožeností, jako je denně teplá strava, teplá a suchá postel, sprcha a prostě všechno to, co lidem dnes připadá úplně samozřejmé. Hlavním důvodem ale byla měnící se bezpečnostní situace v celé EU, a proto chtěl být ČR alespoň trochu užitečný.

Reakce okolí

Jaroslavovo okolí na jeho vstup do záloh reagovalo různě, kamarádi to schvalovali. Možná jen doma, když se chystá na týdenní cvičení, si neodpustí poznámky o „hraní si na vojáky“. Co se týká kamarádů a známých, co mám v armádě jako profi sloužící, tak to je také různé. Někteří to schvalují, jiní mě dokonce obdivují, protože je jasné, že člověk musí mít pro to nějaké nadšení, určitě to nejde dělat pro peníze,“ přibližuje Jaroslav pohled ostatních vojáků a přátel. Taky se ale setkal s tím, že mu kamarád, který slouží u armády dlouhá léta, řekl doslovně, že jsou vyžírkové, úplně k ničemu, v lese se válí a opékají buřty...

Pozice v AZ

„Sloužil jsem v AZ jen u jedné jednotky, ale můžu na svoji čest říct, že nám nikdo nic nesleví a plán výcviku se dodrží do poslední minuty. Je to náročné, ale jsem za to moc rád. A úvaha o pozici vojáka z povolání? Myslím, že začínat kariéru u armády v 43 letech je pozdě. Přesto jsem moc rád, že mohu sloužit alespoň jako aktivní záložák,“ uvádí na závěr Jaroslav Penkrt.

Na základě vyprávění Jaroslava Penkrty zpracoval Michal Voska, foto: archiv Jaroslava Penkrty

Strakoničtí instruktoři absolvovali ve Švédsku kurz zaměřený na ovládání nových protiletadlových raketových kompletů RBS-70NG

Protiletadlové vojsko modernizuje

Nastal dlouho očekávaný okamžik v modernizaci vojska pozemní protivzdušné obrany. Strakoničtí vojáci převzali na podzim loňského roku první část protiletadlových raketových kompletů RBS-70NG (nové generace) a absolvovali přeškolení na novou techniku. Zbývající část moderních švédských kompletů, jež ve výzbroji Armády ČR nahradí zastaralé ruské systémy S-10M, získají během letošního roku.

A fakta

Protiletadlové raketové komplety RBS-70NG mají oproti předchozí generaci RBS-70 řadu výhod. Největší předností je schopnost postřelovat cíle v automatickém režimu. Operátor má možnost před výstřelem takzvaně uzamknout cíl. Samotné navedení rakety na cíl tedy provádí počítač. Navedení je tak přesnější a rychlejší, než když jej manuálně provádí operátor. Komplety RBS-70NG umožňují ovšem i nadále vedle automatického režimu také manuální navádění rakety na cíl.

Komplety RBS-70NG mají nižší hmotnost a jsou i více kompaktní. Jejich příprava pro taktické použití trvá tedy vojákům kratší dobu. Součástí je i noční režim – pro použití v noci tak není potřeba žádné přídavné zařízení.

„Předání prvních kusů odpalovacích zařízení, trenážerů a části prostředků pro údržbu a logistiku proběhlo ve dvou fázích, během loňského října a listopadu, ve švédském městě Karlskoga, sídle výrobce protiletadlových kompletů společnosti Saab Dynamics AB. Materiál za českou stranu převzali zástupci Centra zabezpečení materiálem technických služeb ze Štěpánova a příslušníci 25. protiletadlového raketového pluku ze Strakonice,“ uvedl velitel strakonického útvaru plukovník Luděk Teger.

Celkový dozor nad dodávkou nové techniky prováděla Švédská správa obranného materiálu, jež zodpovídá mimo jiné i za státní ověřování jakosti. Na základě řady odborných podkladů předložených společností Saab Dynamics AB následně vydala takzvané prohlášení o shodě (Certificate of Conformity). Bez tohoto prohlášení by nemohli zástupci vojenského zařízení ze Štěpánova převzít novou techniku, kterou následně předali příslušníkům strakonického útvaru.

„Na jednom místě a ve stejném čase jsme sloučili několik legislativně nezbytných procedur a postupů. Proces samotné přejímky tak byl organizačně náročný. Zároveň byl ale pro obě strany přínosný. Výrobce během přejímky bezprostředně reagoval na naše dotazy a připomínky. Byla to skvělá možnost, jak se po odborné stránce seznámit s nově přebíranými komoditami,“ zdůraznil zástupce inženýrské a technické služby strakonického pluku Jaroslav Repko.

Odborné kurzy

Vojáci se hned po převzetí prvních kusů nových systémů zapojili do kurzu, jenž Saab organizuje pro budoucí instruktory a technické specialisty kompletů RBS-70NG. Z toho důvodu také k převzetí materiálu došlo ve Švédsku a nikoliv v České republice.

Každý účastník instruktorského kurzu cvičně sestřelil na trenážeru kolem dvou tisíc cílů.

Kurzu pro instruktory se zúčastnilo pět vojáků z protiletadlového pluku ze Strakonice a jeden příslušník Velitelství výcviku – Vojenské akademie z Vyškova. Během čtyřtýdenního školení se učili ovládat nový systém a seznámili se s jeho možnostmi a technickými parametry. Pozornost byla věnována i obsluze trenážeru, který operátorům simuluje různé střelecké úlohy. Vojáci se zdokonaľovali také v zachytávání reálných cílů.

Systém RBS-70NG není pro vojáky neznámým. Již řadu let totiž používají podobný systém RBS-70, který je pouze o generaci starší. „Pokud jde o jednotlivé části kompletu RBS-70NG, největším vylepšením prošel zaměřovač. Operátor se tak musí naučit ovládat všechny jeho nové prvky. Další změnou je schopnost kompletu postřelovat cíle v automatickém režimu. U kompletů RBS-70 operátor naváděl raketu na cíl pouze manuálně,“ zmínil největší změny četař Lukáš Mrocek a dodal, že vojáci otestovali nový systém již při vojenských zkouškách, jež proběhly na podzim roku 2019.

Trénink a dril

Vojáci se řádně procvičili v ničení vzdušných cílů. Během kurzu jich každý z nich sestřelil

zhruba dva tisíce. Celkové skóre šesti budoucích instruktorů tak činilo 12 tisíc sestřelených letadel. „Vyzkoušeli jsme všechny scénáře, které trenážer nabízí. Přesvědčili jsme se, že je ve schopnostech operátora splnit požadované střelecké úlohy. Budeme tak schopni poradit našim kolegům, až se budou ve Strakonici učít ovládat nový systém,“ doplnil četař Mrocek.

Kurz pro instruktory absolvoval i nadporučík Tomáš Hanáček, který u Velitelství výcviku – Vojenské akademie ve Vyškově působí jako lektor pro výuku protivzdušné obrany velmi krátkého dosahu. Poznatky ze Švédska tak využije i při výuce budoucích operátorů.

„Trenážer RBS-70NG můžeme použít i mimo učebnu – při výcviku v terénu. Zvýšit soutěživost mezi operátory můžeme díky tomu, že mezi trenážery je možné přenášet veškerá data. Do určité míry je možné s trenážerem zacházet jako s ostrým kompletem,“ vysvětlil nadporučík Hanáček, jak chce využít nový systém, aby zvýšil úroveň výcviku vojáků.

Kurz jej utvrdil i ve formě výuky. „Předávání znalostí v rozumné míře a srozumitelnou formou. Trpělivost. Zájem o člověka jako takového a o jeho další vývoj,“ popsal nadporučík Hanáček přístup švédských lektorů, jenž se také on snaží dodržovat při odborných kurzech ve Vyškově.

Školení techniků

Ještě o týden déle, tedy celkem pět týdnů, strávili ve Švédsku technici. Ti budou mít na starost preventivní údržbu kompletů a v případě potřeby budou opravovat mechanické části i software – jak u odpalovacích zařízení, tak u trenážeru. V praxi se tak učili nejen provádět údržbu, ale například i vyměnit původní díly za náhradní.

„Velmi důležitou součástí výuky bylo používání počítače údržby. Toto vybavení neslouží jen k diagnostice zaměřovače odpalovacích systémů, ale je rovněž využito pro plánování pravidelných servisů, zaznamenávání jejich výsledků a sledování výměny náhradních dílů, včetně jejich sériových čísel,“ doplnil nadporučík Zdeněk Šišpela.

Největší rozdíl mezi systémy je posun z analogového RBS-70 k plně digitálnímu RBS-70NG.

Vyhodnocení přesnosti střelby

„Kromě klasické ‚železné‘ údržby jsme se museli naučit zacházet se servisními počítači. Zaměřovač RBS-70NG se skládá z několika výpočetních jednotek, jež odpovídají za zpracování různých signálů a zobrazení, potřebných k odpálení a navedení rakety. Osvojili jsme si tak způsob péče o software a naše znalosti se posunuly blíže k oblasti IT specialistů. V rámci pravidelného servisu budeme provádět kontrolu softwaru, popřípadě aktualizaci operačního programu hlavního počítače nebo pod-systémů,“ nastínil nadporučík Šišpela, co čeká strakonické techniky.

Čeští vojáci zhodnotili kurz jako vysoce kvalitní. „Kurz byl perfektně připraven od prvního do posledního dne – jak po teoretické, tak po praktické stránce. V jeho průběhu nám bylo umožněno navštívit i vývojové středisko společnosti Saab Dynamics AB,“ uvedl nadporučík Šišpela.

„Švédští lektori mají bohaté zkušenosti z praxe – ať už jsou mezi nimi současní nebo bývalí vojáci z povolání. Zároveň se podílejí na vývoji kompletů RBS-70, RBS-70NG a dalších systémů. Mají tedy spoustu znalostí a také je umí správně předat,“ shrnul za české instruktory nadporučík Tomáš Hanáček.

Výsledky českých vojáků

Čeští vojáci dosahují při výcviku s protiletadlovými komplety RBS-70 dlouhodobě velmi dobrých výsledků. Patrné to bylo nejen při tomto kurzu. Potvrdil to nadporučík Tomáš Hanáček, který jako jeden z prvních českých vojáků absolvoval v roce 2005 instruktorský kurz před tím, než se od 1. ledna 2006 zaváděl systém RBS-70 do výzbroje Armády ČR. „Lektori nám tehdy sdělili, že budou muset přepracovat závěrečné zkoušky, neboť jsme je splnili téměř na sto procent. Nyní to bylo podobné,“ prozradil výškový instruktor.

Spolupráci s českými vojáky chválili i Švédové. „Přístupovali k výuce velice profesionálně, a to i přesto, že kurz probíhal za specifických podmínek, které přinesla pandemie COVID-19. Tvrdě pracovali a aktivně se zapojovali do výuky. Vznášeli množství dotazů, které vedly k zajímavým diskusím. Pro mě je vždy potěšením spolupracovat s českými vojáky, kteří jsou dobře vycvičení a chtějí se stále zlepšovat,“ uvedl jeden z instruktorů Saabu Emil Holm.

Oboustranným přínosem byly i diskuse, které čeští vojáci vedli se švédskými kolegy. Dozvěděli se díky nim řadu nových informací. Jejich praktické zkušenosti s využíváním kompletů RBS-70 byly cenné i pro Švédy, kteří je využijí pro další vývoj a modernizaci těchto zbraní.

Kupní smlouva pro pořízení nových protiletadlových systémů RBS-70NG byla podepsána mezi zástupci Ministerstva obrany a společností Saab Dynamics AB v prosinci 2018. „Vojáci na jejím základě obdrží společně s šestnácti kusy protiletadlových raketových kompletů RBS-70NG také doplňující komponenty odpalovacích zařízení a identifikační zařízení IFF (Identification Friend or Foe), schopné pracovat v aktuálních i budoucích kódech NATO. Smlouva dále zahrnuje dodání simulační

Výměna pravé rukojeti s využitím manuálu

Skládání a rozkládání protiletadlového kompletu RBS-70NG

technologie pro výcvik, zařízení údržby a logistiky, dodání náhradních dílů a maskovacích souprav. V rámci smlouvy bylo také realizováno školení vojáků na nový systém. Nedílnou součástí je také přidání RBS-70NG do automatizovaného systému velení a řízení palby,“

vysvětlil náčelník protiletadlového raketového a protiletadlového vojska plukovník Jaroslav Daverný.

Text: kpt. Jana Samcová,
foto: společnost Saab Dynamics AB

Tah na bránu

**To je to, co brigádu charakterizuje,
říká plukovník Josef Trojánek, velitel
4. brigády rychlého nasazení**

Pane plukovníku, co čeká vaši brigádu v letošním roce a jaké úkoly jsou letos prioritou?

Pro 4. brigádu rychlého nasazení to bude poměrně intenzivní rok. Spektrum úkolů, které jsme obdrželi nebo jsme si sami stanovili, je vcelku široké. V první řadě budeme implementovat nový čtyřletý systém přípravy do běžného života jednotek. Z praktického hlediska to znamená, že budeme prioritně cvičit 4. brn do úrovně praporů. Vyvrcholením pak bude na podzim taktické cvičení 44. lehkého motorizovaného praporu jako evaluační cvičení.

Jedním z hlavních úkolů je nadále udržet schopnost nasazení 4. bÚU ve prospěch NATO a spolupráce s německou 10. obrněnou divizí. K tomu směřuje celá řada cvičení. Jedná se například o Federated Cloud 2021, kde dojde ke konfiguraci spojovacích prostředků celého úkolového uskupení se zaměřením na nová spojovací a velitelská vozidla na podvozku Pandur nebo o cvičení Strong Eagle 2021, kde chceme následně prověřit funkčnost všech míst velení 4. bÚU. Nadále přetrvává úkol vyčlenit 41. mechanizovaný prapor v rámci hotovostních sil do NRI, kdy je naším záměrem prověřit připravenost všech zainteresovaných složek v rámci cvičení Aktivátor 2021.

Pokud se týče výcviku, jde především o zavedení do praxe nového systému střelecké přípravy z ručních a lafetovaných zbraní, což považuji nejen za důležitý, ale pro vojáky také poměrně atraktivní úkol. Budeme zabezpečovat pravidelný výcvik v překonání vodní překážky plavbou a nesmím zapomenout ani na plánovaná zahraniční cvičení jak na, tak i mimo území České republiky.

Další samostatnou kapitolou je výcvik aktivní zálohy, což pro nás představuje také jednu z priorit. V roce 2021 bychom rádi položili důraz i na jednotky bojové podpory a bojového zabezpečení. Je připravena celá řada komplexních výcviků a odborně taktických cvičení k prověření jejich úrovně připravenosti.

Poslední kapitolou jsou aktivity, jež jsou cíleny na využití zdravé soutěživosti mezi prapory. A to jednak k posílení hrdosti na jednotku a zbraň, ale také k porovnání schopností vojáků, které získali právě výcvikem. Jedná se již tradičně o celou škálu vojenských soutěží. Zde nesmím zapomenout na střeleckou soutěž Svatováclavský pohár, Memoriál Davida Beneše, Pochod Českou Kanadou v kanadách či Pandur Challenge Cup, novou soutěž pro osádky vozidel Pandur.

Od října loňského roku má 4. brigáda rychlého nasazení již jen tři prapory a samozřejmě také velitelství, spojovací rotu a rotu podpory. Změnila tato nová struktura nějakým způsobem zaměření výcviku? Zůstane u prvních rot mechanizovaných praporů brigády zachována výsadková schopnost?

Ne zůstane. Již v roce 2020 mechanizované rotu tuto schopnost neprocvičovaly. Tím, že má Armáda České republiky ve své sestavě výsadkový pluk, nemá zachování této schopnosti opodstatnění. Víme, že to vojáky mrzí, ale s potřebnou mírou sebereflexe víme, že to byl přežitek z dob minulých. Schopnost provádět padákové a aeromobilní výsadky nikdy zcela nezapadala do jejich taktického použití. První rotu mechanizovaných praporů jsou vybaveny kolovými bojovými vozidly Pandur, je to jejich primární přepravní i bojový prostředek. Tato schopnost zůstává prozatím u průzkumných čet a skupiny odstřelovačů.

Zaměření výcviku ale nová organizační struktura nijak zásadně nezměnila. Budeme se soustředit na rozvoj schopností mechanizovaných a motorizovaných jednotek. Základem bude, jak jsem již zmínil, střelecká příprava, taktická příprava a implementování ostatních druhů příprav s využitím vozidel Pandur a Iveco.

Nasazení v zahraničních operacích zůstává i nadále jedním z důležitých úkolů naší armády. Kde momentálně působí vojáci 4. brn?

Počátkem tohoto roku končí svoje působení 5. ÚU eFP Lotyšsko. Další zahraniční operace

nejsou pro 4. brigádu rychlého nasazení v roce 2021 plánovány.

Co popřejete brigádě a jejím vojákům do nového roku?

Především doufám, že rok 2021 bude rokem, kdy se nám podaří vrátit se k normálnímu vojenskému životu. I přesto, že jsme v minulém roce prokázali schopnost působit i v jiných oblastech, a doufám, že jsme úkoly splnili se ctí, asi jako každý cítím, že v naší standardní činnosti si toto vybírá svoji daň. Proto věřím, že se vrátíme k rutinnímu systému přípravy. To, co brigádu charakterizuje, je tah na bránu a do příštího roku bych jí popřál především

hodně profesionálních vojáků. Jak praví klasik, profesionální voják je voják, který dokáže s prostředky, které má k dispozici, v čase, který mu byl alokován, a v prostředí, ve kterém působí, plnit úkoly na maximální možné úrovni. Pokud tedy budeme mít dostatek takovýchto profesionálů, není důvod se obávat o výsledky a kvalitu splnění úkolů. V té osobní oblasti často říkám, aby ten následující rok byl o něco lepší než ten minulý.

Text: Jana Deckerová, foto: kpt. Štěpán Malast

A fakta

Pro zájemce je připraven portál <https://zvladnemeto.cervenykriz.eu>, kde jsou veškeré informace o průběhu kurzu, možnosti přihlášení se do něj, ale také o činnosti Českého červeného kříže. Zájemci z řad rodičů zde naleznou i možnosti doučování pro své děti, které rovněž zajišťuje ČČK a jeho spolupracovníci.

Vojáci se učí správně polohovat pacienta.

Kurzem Českého červeného kříže moderního ošetrovatelství prošlo 500 vojáků pozemních sil

Učili se pomáhat

Na přelomu listopadu a prosince absolvovalo celkem 500 příslušníků pozemních sil školení v základech moderního ošetrovatelství. Jednodenním kurzem prochází vojáci, kteří jsou předurčení k nasazení do zdravotnických zařízení nebo zařízení sociálních služeb. Kurzy zabezpečil Český červený kříž a vojáci ho absolvovali v prostorách Oblastního spolku ČČK v Olomouci a záložního zdravotnického zařízení v Letňanech.

„Chtěla bych, abyste byli alespoň trochu připraveni na nejrůznější okamžiky ošetrovatelské péče. Budte všímaví, nemocní čekají na každé vlídné slovo nebo povzbudivý dotek. Uvidíte, že vaše přítomnost bude zpestřením a potěšením nejen pro ně samotné, ale i ošetřující personál,“ uvedla Ludmila Konšatská přednášející vojákům v Olomouci. V uplynulých hodinách je seznámila se specifiky péče o nemocné a nemožící, vysvětlila jim, jak s nimi jednat i bezpečně zacházet, čemu věnovat zvýšenou pozornost a jak spolupracovat s ošetřujícím personálem. To vše bylo doplněno celou řadou praktických postřehů, které v oblasti péče o druhé za roky praxe nasbírala. Účastníci kurzu si i prakticky vyzkoušeli polohování nemocného nebo způsoby úpravy lůžka.

Pro vojáky bez zkušeností

Kurz je primárně určen pro vojáky bez zdravotnických zkušeností, ale mohou se jej samozřejmě účastnit i specialisté CLS. Jejich dosavadní zdravotnický výcvik je ale zaměřen čistě na poskytnutí neodkladné první pomoci na bojišti a témata věnovaná ošetrovatelství jsou i pro ně něčím zcela novým. Oproti běžné výuce ošetrovatelství byl tento kurz zaměřen na šest hlavních bodů:

- hygienickou péči o pacienta;
- podporu pohyblivosti pacienta;
- manipulaci s lůžkem;
- zásady podávání stravy a pitný režim;
- prevenci proleženin;
- komunikaci s pacientem.

Připraven na míru ČČK

„O tuto aktivitu nás požádala sama armáda a vojáci na tomto intenzivním jednodenním osmihodinovém školení prošli základy v polohování pacientů, podávání stravy nebo při pomoci v osobní hygieně,“ říká prezident Českého červeného kříže Marek Jukl. „Absolventi těchto kurzů se pak mohli zapojit do pomoci zdravotnickým a sociálním zařízením s lůžkovou péčí, které covid nejvíce postihuje. Je důležité však zmínit, že jejich úlohou nebylo nahradit profesionální zdravotnický personál, ale pomáhat jim v jejich práci. Podle našich školitelů pracovníci a zdravotnický personál určitě ocení především jejich fyzickou sílu.“ Po absolvování kurzu Českého červeného kříže obdrželi vojáci certifikát, který je opravňuje tuto pomoc poskytovat a pomáhat profesionálním zdravotníkům a ošetrovatelům tam, kde je to nejvíce potřeba.

Od osmnácti let

Ačkoliv kurz absolvovalo 500 vojáků pozemních sil, zdravotnictví, které je aktuálně značně přetíženo, oceňuje pomoc od všech dobrovolníků. Na to reaguje právě ČČK a připravil výše zmíněný kurz i pro širokou veřejnost. Absolvovat jej lze ve Všeobecné fakultní nemocnici v Praze a nově i v Českých Budějovicích, Frýdku-Místku, Havlíčkově Brodě, Brně, Chrudimi, Jičíně, Kroměříži, Liberci, Litoměřicích, Jablonci nad Nisou, Opavě,

Instruktor objasňuje vojákům základní péči o pacienta.

I převlékání postele je potřebnou dovedností.

Základy moderního ošetrovatelství provází i řada manuálů.

Ostravě, Písku, Plzni, Příbrami, Olomouci, Ústí nad Orlicí a ve Vsetíně. Kurzy budou nabízeny bezplatně tak dlouho, dokud bude třeba, respektive dokud se situace nezlepší a tlak na zdravotnictví neskončí. Dovednosti, které účastníci získávají, což platí pro vojáky i civilisty, samozřejmě uplatní i doma nebo ve svém okolí při péči o své blízké a známé. I tím se odlehčí celému zdravotnickému systému.

Text: Michal Voska a Jana Deckerová, foto: Michal Voska

Pomoc dětem v Klokánku

Zaměstnanci Ministerstva obrany, sekce ekonomické a sekce nakládání s majetkem i v letošním roce pomáhají Klokánku v pražských Štěrbohovech. Stovky kilogramů hygienických prostředků, dezinfekcí, pracích prášků, ale i ostatních toaletních potřeb pomůžou v této nelehké době minimálně na půl roku. „Jde o nefinanční, materiálovou pomoc Klokánku. Loňský rok se nám podařilo vybrat dostatek finančních prostředků na nákup školních pomůcek, výsuvacích potřeb a všeho, co může školák potřebovat. Letošní rok je jiný, ovlivněný pandemií koronaviru a tak reagujeme na aktuální potřeby Klokánku,“ uvedla Blanka Cupáková, náměstkyně pro řízení sekce ekonomické MO. „Klokánku darujeme plnou dodávku dezinfekčních a úklidových prostředků, ale také pracích prášků a všeho potřebného v tomto těžkém období,“ dodala náměstkyně sekce nakládání s majetkem Eva Burešová.

Nový minometný náboj

Armáda České republiky převzala od Vojenského technického ústavu, s. p., deset tisíc kusů minometných nábojů 60mm HEI-LD, které jsou určeny nejen pro výsadkové, průzkumné a speciální jednotky AČR vyzbrojené lehkým ručním minometem ANTOS-LR, ale také pro 60mm minometné systémy armád NATO s tlakově kompatibilními hlavními (MOP 63,5 MPa). Tímto nábojem, jehož vývoj a výrobu provedli zaměstnanci odštěpného závodu VTÚVM Slavičín, lze ničit a umlčovat pěchotu a lehce obrněnou výzbroj protivníka, přičemž účinek miny je tříštivý, tlakový a zápalný. Oproti již dříve používaným druhům 60mm munice (HEF, HEI, SMK, ILL, ILL-IR) má prodloužený dostřel a efektivnější působení v cíli.

Zemřel major Červíček

Dne 11. prosince 2020 zemřel v Praze ve věku 91 let major František Červíček. Do letecké historie se zapsal jako velitel vrtulníku Mi-4, který jako historicky první dopravil záchranáře horské služby do Zlomiskové rovni (1820 m) zhruba uprostřed Zlomiskové doliny. Zraněná horolezkyně byla na místě ošetřena a za pomoci další pozemní skupiny záchranářů transportována k vrtulníku. Po sedmiminutovém letu přistál vrtulník s pacientkou u nemocnice ve Spišské Sobotě. Letecký transport bezprostředně zachránil horolezkyni život, vzhledem k rozsáhlému krvácení by pozemní transport zřejmě nepřežila. Tato akce, která se uskutečnila 24. září 1965, byla první záchranou v horském terénu v tehdejší Československu.

Vojenská policie pomáhá s pandemií

Již od počátku pandemie COVID-19 se vedle integrovaného záchranného systému a Armády České republiky snažila být nápomocna i Vojenská policie. Ať už se jednalo o střežení vysoce postižených oblastí, zabezpečení celoplošného testování nebo výpomoc v sociálních a zdravotnických zařízeních, Vojenská policie byla u toho. Příslušníci Velitelství VP Olomouc pomáhali na covidových odděleních FN u sv. Anny v Brně. Asistovali například zdravotnickým pracovníkům při hygienické péči o pacienta, starali se o hygienu prostředí, lůžka a zdravotnické prostředky. Dále zajišťovali pacientům stravu, transport biologického a zdravotnického materiálu nebo distribuci laboratorních výsledků.

Vojáci Armády ČR si vyměňovali zkušenosti z tzv. breachingu, který bude příští rok zařazen jako novinka do výcviku

Násilné vstupy do objektů

Vypáčení dveří, odstřelení zámku nebo vniknutí do budovy pomocí nálože – to všechno bylo obsahem soustředěného výcviku řídicích kurzů v provádění násilných vstupů do objektů neboli tzv. breachingu. Během 14 dnů si vojáci 15. ženijního pluku Bechyně, 601. skupiny speciálních sil Prostějov a 43. výsadkového pluku Chrudim vyměňovali zkušenosti ze zahraničních kurzů i operací a sladili způsoby a postupy, jak nejlépe tuto novinku zavést do výcviku jednotek Armády České republiky.

„Je to jedna z klíčových schopností, nejenom pro speciální síly a výsadkáře, ale průřezově pro všechny konvenční jednotky, protože je vysoký předpoklad boje v zastavěných oblastech,“ uvedl při své průběžné kontrole náčelník Generálního štábu Armády České republiky armádní generál Aleš Opat.

Úkol k zavedení nového kurzu v tzv. breachingu obdržel 15. ženijní pluk v květnu loňského roku. „Posláním tohoto soustředěného výcviku je připravit řídicí zaměstnání,

Mechanický breaching
za použití páčidel
a výcvikového
dveřního rámu

tedy osoby, které povedou jednotlivé části kurzu v násilných vstupech do objektů,“ popsal stěžejní bod celé přípravy zástupce velitele 15. ženijního pluku plukovník František Richter. Breaching je jednoduše řečeno násilný vstup do budovy oslabeným místem, zpravidla dveřmi, a slouží k tomu, aby se dovnitř dostal útočný tým. Podle jednoho z řídících kurzu kapitána Jana Hanudela se jedná o komplexní schopnost, která v AČR dlouhodobě chyběla. „Poprvé jsem breaching cvičil v roce 2014 v rámci kurzu CEO USMC v USA. Obdobnou zkušenost mají další desítky vojáků ze zahraničního působení s koaličními partnery. Roky se tento výcvik nedařilo zavést do naší přípravy a až intenzita soudobých konfliktů v zastavěných oblastech potvrdila, že zavedení breachingu nelze nadále odkládat.“

Násilné vstupy do objektů lze provést třemi různými způsoby – mechanicky, balisticky a explozivně. Mechanický postup je ten nejzákladnější. Najdeme ho i v historii, kdy se prorážely hradní brány beranidlem. „V současnosti jsme pokročili k použití páčidel k vyламování dveří. Laicky to můžeme přirovnat k situaci, kdy se vám do bytu snaží dostat zloděj,“ dodal kapitán Hanudel.

Balistický způsob je úzce spjat se střeleckou přípravou. Za použití střelné zbraně se zamkací mechanismy (např. zámky nebo panty) jednoduše odstřelí. Posledním způsobem je explozivní vniknutí do budovy, které se používá v případě vysoké odolnosti překážky, nebo když předchozí postupy selhaly. „Co se týká úplně té nejzákladnější úrovně, tak stačí obyčejná bleskovička. Podle konstrukce a materiálu cíle se zvolí nejvhodnější nálož, kterou se dají otevřít např. dveře. Pokud má konstrukce dveří větší odolnost, bavíme se tady např. o použití železných prvků, tak tam se používá speciální náloživo, které nemá funkci tlačnou, ale řeznou,“ vysvětlil použití náloživa instruktor ze střediska bojového výcviku 43. výsadkového pluku v Chrudimi.

Bezpečnost jednotlivců a celé skupiny je a vždycky bude na prvním místě. Největší riziko souvisí s explozivní částí provedení. „Breaching je podobný výcviku s použitím trhavin. Zásadní rozdíl je v tom, že breachingový tým stojí u nálože v MSD (minimální bezpečná vzdálenost), a přesto musí být chráněn především proti tlaku a střepinám. To jsou dvě základní oblasti, které mají kritický dopad na lidské zdraví,“ zdůraznil kapitán Hanudel. Navíc dodal, že pro zajištění bezpečnosti všech vojáků v týmu se tzv. breacher učí správné určení nálože, zásady jejího umístění a stanovení pozice týmu. „Možné jsou čtyři hlavní varianty. Ideální je pozice týmu v jiné místnosti, za rohem nebo tak, aby na nálož neviděl, a v poslední řadě za překážkou, která působící tlak snižuje. K tomu se využívá např. breacher blanket, za který se tým ukrývá.“

Iniciace sliderové nálože při explozivním breaching

Průběžná kontrola náčelníka Generálního štábu armádního generála Aleše Opaty

Praktický nácvik použití brokovnice při balistickém breachingu

Důležité je pro budoucí řídící kurzu v provádění násilných vstupů do objektů, aby naučili vojáky především dodržovat bezpečnostní opatření. „Kromě jiného jim chceme ukázat, že se toho nemusí bát. Chceme je zaškolit v konstruování a umísťování náloží a vůbec celou taktiku, která je k tomu nutná,“ doplnil instruktor z Chrudimi. „Při výcviku se budeme nejvíce zaměřovat na individualitu, aby ti vojáci byli schopni pracovat samostatně bez dalších nadřízených nebo zkušenějších kolegů. Chceme se soustředit přímo na jednotlivce,“ přiblížil své představy o budoucím výcviku instruktor ženijní přípravy u 601. skupiny speciálních sil Prostějov.

„Jsem rád, že se to povedlo. Že se dala dohromady parta lidí, kteří tomu rozumí, a během krátké doby se jim podařilo to dotáhnout do finální podoby. Teď je potřeba k tomu dokoupit patřičný materiál a ten standardizovat,“ zhodnotil průběh kontroly plnění úkolu armádní generál Opa.

První kurz se uskuteční v půlce února v Prostějově a druhý na konci března v Bechyni. Každého se zúčastní maximálně 15 vojáků.

Text: kpt. Zuzana Králová, prap. Petr Dohnal

Pomoc veteránům se zaměstnaností

Náměstkyně ministra obrany pro řízení sekce správy a řízení organizací Ministerstva obrany Kateřina Blažková a generální ředitel Úřadu práce ČR Viktor Najmon se dohodli na prodloužení platnosti memoranda o spolupráci, které zvyšuje konkurenceschopnost válečných veteránů na trhu práce při využití poradenských programů. S ohledem na skutečnost, že pomoc pro válečné veterány je jednou z priorit resortu obrany, bylo 22. března 2016 na společném jednání zástupců Ministerstva obrany a Ministerstva práce a sociálních věcí navrženo rozšířit pomoc pro tuto cílovou skupinu ze strany Úřadu práce ČR. Základem této spolupráce je společné memorandum uzavřené 13. dubna 2017. Obě strany v dalším období projeví zájem ve spolupráci při podpoře válečných veteránů pokračovat a 30. ledna 2018 bylo memorandum písemným dodatkem prodlouženo o další tři roky. Právě podepsaný druhý dodatek prodloužuje jeho platnost do 31. prosince 2023.

Drobné dárky veteránům

K pravidelnému předvánočnímu programu náčelníka Generálního štábu Armády ČR armádního generála Aleše Opaty patří návštěva válečných veteránů v Domově Vlčí mák, Domově péče o válečné veterány v Praze a Středisku komplexní péče o veterány v Olomouci. Vzhledem k současné situaci nebylo možné uskutečnit osobní setkání s předáním vánočních dáreků. I tak nebyli veteráni o radost z vánočních balíčků ochuzeni, protože jim byly přivezeny. „Setkání s válečnými veterány patří k mým nejoblíbenějším. Mrzí mě, že se nemohlo z důvodu přísných koronavirových opatření uskutečnit, ale zdraví klientů i personálu je na prvním místě. Je pro mě důležité, že se veteránům dostává té nejlepší péče, kterou si zaslouží,“ uvedl generál Opaty.

Domino

Dar domovům pro seniory

Sejm týdnů vojáci pomáhali ve dvou strakonických domovech pro seniory, které se v důsledku pandemie COVID-19 potýkaly s nedostatkem personálu. Ve čtvrtek 17. prosince sem vojáci zavítali znovu, aby předali zdejšímu personálu vánoční dárky. Vojáci do domovů v Rybníční a Lidické ulici přinesli presovače, kávu a sadu hrnečků. „Chtěli jsme zdravotním sestrám a ošetrovatelkám zpříjemnit jejich náročnou práci. I my vojáci využíváme kávu jako povzbuzení ve službě,“ vysvětlil rotmistr Josef Košatka, proč vojáci věnovali praktické dárky. Společně s rotmístrem Viktorom Votánkem a desátnicí Veronikou Vidlášovou chtěli poděkovat a vyjádřit úctu lidem, již se starají o seniory. Jejich myšlenku podpořili i další vojáci z 251. protiletadlového raketového oddílu. Během několika málo dní vybrali mezi sebou přes 17 tisíc korun, za které pak pořídili dárky.

Zrekonstruovaný památník popraveným

Náměstkyně pro řízení sekce nakládání s majetkem Eva Burešová odhalila zrekonstruovaný památník československým vlastencům „Ružyně 1939–1941 nezapomeneme“, který se nachází v areálu ružyňských kasáren v Praze. „Na minulost nemůžeme a nechceme zapomenout, a proto jdeme příkladem a řádně se staráme o pietní místa, která máme ve své správě. Jde nám o důstojnou připomínku našich vlastenců, kteří zahynuli v těchto kasárnách. A tento obnovený památník dokazuje, že jsme na ně opravdu nezapomněli,“ uvedla po odhalení památníku náměstkyně Burešová. Památník připomíná 247 českých vlastenců, kteří ve zdejší jízdárně byli popraveni během 1. stanného práva po příchodu Reinharda Heydricha. Mezi oběťmi bylo také 17 generálů a vysokých důstojníků z odbojové organizace Obrana národa či zástupci České obce sokolské.

Příslušníci 152. ženijního praporu si vyzkoušeli, jaké by to bylo při reálném nasazení se Severoatlantickou aliancí

Musíme být připraveni

Výstavba předsunuté základny společně s přistávací plochou pro vrtulníky a příprava vodní překážky k přemostění – to bylo hlavním úkolem vojáků 152. ženijního praporu v rámci průpravně ženijního taktického cvičení čty. V letošním roce si poprvé v novém složení vyzkoušeli, jaké by to bylo při reálném nasazení koaličního spojení se Severoatlantickou aliancí.

Jako součást reorganizace 15. ženijního pluku vznikl v loňském roce na základě požadavků NATO nový ženijní prapor, který má přednostně podporovat koaliční jednotky. „Kvůli omezení výcviku v důsledku koronavirové krize a plnění dalších úkolů spojených zejména s údržbou vojenských výcvikových prostorů ve prospěch AČR jsme zatím neměli možnost nově vzniklé roty všeobecné ženijní podpory pořádně procvičit. Naštěstí se nám ale v závěru roku podařilo zorganizovat cvičení, při kterém si naši vojáci zase připomněli práci se stroji pod taktickým námětem,“ popsal současnou situaci zástupce velitele 152. ženijního praporu major Pavel Brabec. Kvůli přísným hygienickým opatřením se dvoudenní výcvik konal přímo na ženijním cvičišti v posádce Bechyně. Ze dvou rot se vytvořila jedna zesílená ženijní stavební četa, kterou si velitelé rozdělili do tří oddělených skupin.

„Každá měla na starosti jiný úkol, tak aby vojáci spolupracovali jen v samostatných skupinách a se svým velitelem družstva. Zároveň se po celou dobu nosily roušky,“ upřesnil dodržování hygienických pravidel velitel 1. rotы všeobecné ženijní podpory kapitán Jan Dvořák.

V bojovém rozkaze dostali cvičící za úkol vybudovat improvizovaný heliport. „Kromě toho měli provést úpravu vodní překážky tak, aby se tam dal později zřídit provizorní most. Třetí skupina pak stavěla základnu pro rozmístění vlastních vojsk. Všechno jsou to činnosti, které jsou obsaženy v souhrnu schopností a dovedností požadovaných v NATO,“ dodal zástupce velitele 2. rotы všeobecné ženijní podpory nadporučík Tomáš Herka.

„Pro mě to bylo velmi poučné cvičení. Zaprvé jsem si vyzkoušel práci se svými lidmi. Navíc jsme neustále jeli v režimu možného napadení, takže kromě samotné práce s ženijními stroji jsme si museli hlídat svůj perimetr a být neustále připraveni na případnou obranu. To je zase něco jiného, než když během roku děláte na různých údržbách, kde vás nic zásadního nemůže překvapit,“ přiblížil svoje pocity ze cvičení velitel ženijní stavební čety poručík Filip Hrdlička.

Roty všeobecné ženijní podpory 152. ženijního praporu se mimo vlastního výcviku věnují také různým zemním i stavební úpravám objektů a cvičišť ve prospěch útvarů AČR. V loňském roce například upravovali plochu kvůli stavbě nového radaru v Třebotovicích, pomáhali s údržbou cest a cvičiště ve výcvikových prostorech v Boleticích nebo v tábořské posádce. „Jsme tam, kde nás potřebují. Zároveň ale musíme také cvičit, abychom byli připraveni, až nás NATO vyzve. Doufám, že v tomto roce budeme mít víc možností a že covidová krize poleví,“ dodal na závěr major Brabec.

**DÍKY
VÁM
MŮŽEME
POMÁHAT**

autor: rtn. Milan Hlavatý, 14. plogp

3. ročník fotografické soutěže Vojenského fondu solidarity zná vítěze

III.

1 2 3 4 5 6 7 | 8 9 10 11 12 13 14 | 15 16 17 18 19 20 21 | 22 23 24 25 26 27 28

Vybrat vítěze bylo těžké

Začátkem listopadu loňského roku ocenili náčelník Generálního štábu Armády ČR armádní generál Aleš Opata a předsedkyně výboru Vojenského fondu solidarity brigádní generálka Lenka Šmerdová nejlepší fotografie 3. ročníku fotografické soutěže Vojenského fondu solidarity. Loňským tématem „Vojáci pomáhají“ chtěli organizátoři představit aktuální úkoly vojáků, kteří pomáhají v boji proti koronavirové pandemii a jsou nasazeni všude tam, kde je potřeba.

„V minulém roce se do soutěže přihlásilo 27 vojáků a občanských zaměstnanců resortu obrany, kteří poslali téměř 100 soutěžních fotografií. Soutěžící opět předvedli své fotografické dovednosti a hlavně umění v ten pravý okamžik zmáčknout spoušť. Bylo těžké vybrat vítěze. Doslova z každé fotky je cítit silný příběh pomoci,“ přiblížila generálka Šmerdová.

Vítězem se stal rotný Milan Hlavatý

První místo obsadil rotný Milan Hlavatý ze 142. zásobovacího praporu, na druhé příčce se umístila kapitánka Simona Mužátko ze 43. výsadkového pluku, třetí pozice patří praporčíku Martinu Krestovi ze skupiny kybernetických sil a informačních operací.

Nejúspěšnější soutěžící obdrželi minci náčelníka Generálního štábu AČR a další ceny. Absolutní vítěz vyhrál víkendový relaxační pobyt ve Vojenském zařízení Měřín, který věnovala Volareza.

XII.

1 2 3 4 5 | 6 7 8 9 10

autor: prap. Martin Kresta, SKKYSIO

autor: rtn. Patrik Růžicka, 41. mpr

autor: des. Karel Krupka, 41. mpr

2021

| 29 30 31

autor: kpt. Simona Mužátko, 43. vpr

Vítězné fotografie se staly základem pro výrobu reprezentativního nástěnného kalendáře Vojenského fondu solidarity na rok 2021. „Kalendář Vojenského fondu solidarity pro rok 2021 bude vydáno 3 500 kusů, a to především díky společností STV GROUP, a. s., a FENIX Protector, s. r. o., které na své náklady kalendář vytisknou a fondu věnují,“ doplnila generálka Šmerdová.

Kalendář je možné získat v rekručních střediscích

Zájemci mohou kalendář získat za dobrovolný příspěvek ve prospěch VFS. Distribuci pro širokou veřejnost zajistí rekruční pracoviště napříč celou Českou republikou nebo si ho mohou dárci vyzvednout přímo na Generálním štábu AČR po domluvě s pracovníky VFS (vfs@army.cz). Veškeré příspěvky budou stejně jako v uplynulých ročnících směřovány na účet Vojenského fondu solidarity a poté vojákům a jejich rodinám, které se ocitnou v těžké životní situaci. Slavnostní křest kalendáře za účasti představitelů Armády ČR, Ministerstva obrany a dalších významných hostů se s ohledem na současnou epidemiologickou situaci bude konat začátkem letošního roku.

Text: Jana Deckerová, foto: VFS

Vojenská hudba
Olomouc má poprvé
v historii v souboru
čtyři ženy

Našly odvahu a nelitují toho

Historie Vojenské hudby Olomouc sahá až do doby Rakouska-Uherska. Nutné dodat, že tento vojenský dechový orchestr byl vždy ryze mužskou záležitostí. To už ale v Olomouci několik let neplatí. Poprvé v historii tohoto vojenského hudebního tělesa jsou mezi muzikanty i čtyři ženy. Lesní rohy, klarinety a saxofon. To jsou hudební nástroje, se kterými zapadly nejen do mužského kolektivu, ale navíc i do toho vojenského. A nějaké úlevy nebo výhody? Ani náhodou...

rtm. Žaneta Grygarová, lesní roh
nrtm. Kristýna Kočtářová, lesní roh
nrtm. Eva Bínová, klarinet
rtm. Nela Neduchalová, saxofon, klarinet

„Je pravdou, že poprvé máme v orchestru ženy. Není však pravdou, že bychom kdykoliv vypisovali konkurz jen pro hudebníky, vždy to byl konkurz na konkrétní hudební nástroj. Vidím to tak, že ženy konečně našly odvahu a přihlášily se do konkurzu,“ říká velitel Vojenské hudby Olomouc a hlavní dirigent major Gustav Foret. „Jedinou podmínkou konkurzu je přinejmenším absolutorium hudební konzervatoře. Vyhrály konkurz, takže nebylo co řešit. Z toho lidského hlediska to však pro náš mužský kolektiv změna byla, to nepopírám. Říkám sice, že mám na všechny stejný metr, ale i já jako velitel jsem se musel učit. Od patnácti jsem se pohyboval ve vojenské hudební škole, kde byli samí kluci. A teď, téměř na sklonku mé kariéry, přišla děvčata. Dneska už se tomu směji, ale nebylo to pro mě jednoduché. Například při zkoušce automaticky řeknu: Tak takhle, chlapi, ne! A najednou mi dojde, že tam nejsou jenom chlapi,“ říká s úsměvem šéfdirigent.

Ale hned dodává, že velmi vítá, že v souboru jsou, a kvitují to i muzikanti. „Asi to nahlas nepřiznají, ale od začátku bylo znát, že se snaží být galantní a pomáhali jim. Ale zároveň jim dali najevo, že v hudbě neznají bratra a v žádném případě jim nic neodpustí ani nedarují,“ dodává velitel.

Zvědavost se změnila v realitu

„V závěrečném ročníku konzervatoře jsem čistě náhodou narazila na konkurz vojenského dechového orchestru v Olomouci. V mém okolí nebyl nikdo, kdo by měl s takovým konkurzem zkušenost. Představa nula, zkušenosti od ostatních taky nula, v Brně na konzervatoři nebyl nikdo, kdo by do takového konkurzu někdy šel. Během školy se do divadel nebo do filharmonii na výpomoc dostanete, ale do vojenského orchestru to ani nejde. Ale řekla jsem si, že nemám co ztratit, a šla jsem do toho. Zvlášť když mi mí kamarádi říkali, prosím tě, ženská, tu nikdy mezi vojáky nevezmou. To mě nakoplo o to víc,“ vzpomíná na začátek své hudební, ale i vojenské kariéry nadrotmistryně Kristýna Kočtářová, která hraje na lesní roh. Tuto zkušenost potvrzuje i další členka souboru, rotmistryně Žaneta Grygarová. „Šla jsem na konkurz čistě ze zvědavosti, a hlavně s tím, že když neuspěji, tak se nic nestane. Vůbec jsem netušila, co mě tam čeká. Šla jsem si tam jen pro zkušenost. A když to všechno vyšlo, ještě teď se musím trochu smát. Ale s tou uniformou mi postupně začalo docházet, že spolu s ní na sebe беру i odpovědnost za svoje vystupování i chování.“

Trochu složitější cestu měla nadrotmistryně Eva Bínová. Když dostudovala konzervatoř, zlomila si nadvakrát ruku. Tím pro ni skončil její sen profesionální klarinetistky. Nesla to dost těžce a šla studovat češtinu na vysokou školu. Do toho přišla další rána, když jí před Vánoci zemřela maminka. Běhala triatlon, při studiu učila na základní umělecké škole

Rtm. Nela Neduchalová při zkoušce celého orchestru

a hrála ve spoustě amatérských souborů. Za svým dosavadním životem potřebovala udělat tlustou čáru. Konkurz do vojenského souboru by mohl být to pravé. „Říkala jsem si, že když běhám triatlony, tak bych se tam mohla najít. Střelba a zbraně mi taky nedělaly problém. Kolegové z amatérského souboru mě doslova vyhecovali a podpořili, takže jsem zabrala a konkurz mi vyšel. Nikdy jsem nevěřila, že na mě čeká ještě profesionální kariéra, a vojenská k tomu,“ směje se nyní klarinetistka, která je v této době už na mateřské dovolené, kde se chystá být tři roky. „Moc se na svoji novou roli těším a zároveň mi bude smutno. Víím, že mi to všechno bude hodně chybět, ale určitě se zase ke svojí hudbě a uniformě vrátím.“ To rotmistryně Nela Neduchalová, která hraje na klarinet a saxofon, už v době konkurzu měla dvouletou holčičku. „Já se celý svůj život pohybuji kolem folkloru. A právě mnohým mých kolegů se začalo začleňovat do vojenských orchestrů, nebo se stalo profesionálními vojáky. V tu dobu jsem už učila na „zušce“, měla jsem rodinu, takže jsem vlastně vůbec nic nehledala. Na konkurz jsem šla čistě pro zkušenost. A kupodivu to vyšlo. Měla jsem to oproti holkám o něco těžší. Ještě před výcvikem ve Vyškově jsem musela dát výpověď, a kdyby mi to nevyšlo, byla bych bez práce. Ještě teď slyším tu ránu, když ten kámen spadl na zem. Vůbec nelituji, že jsem do toho tehdy šla,“ svěříla se rotmistryně Nela Neduchalová.

Nebyl to růžový sad

Konkurzem všechny úspěšně prošly. Ale to byl jen první krok. Čekalo je klasické kolečko jako každého zájemce o službu v armádě. Zdravotní, psychologické a fyzické testy. Tím sítem prošly bez problémů. A poslední, co je čekalo, to byl výcvik ve Vyškově.

„Z toho jsem měla trochu vítr. Ale fyzicky jsem na tom byla celkem slušně, a to i díky volejbalu. Navíc nás tam byla téměř dvacítká muzikantů. Nějaké trpky okamžiky určitě byly, puchýře v botách, to je asi klasika. Určitě to

nebyla procházka růžovým sadem, ale pořád asi platí, že když se někde sejde parta muzikantů, tak je tam vždycky legrace,“ vzpomíná na výcvik sympatická hornistka nadrotmistryně Kristýna Kočtářová.

Spolu s Kristýnou byla ve Vyškově i klarinetistka nadrotmistryně Eva Bínová. Už na konkurzu, když se jí zeptali členové komise, co říká na to, že bude muset absolvovat náročný výcvik, se zaradovala. „Vyhrkla jsem, že se na něj hrozně těším. Tím jsem je asi překvapila. A výcvik byl docela fajn. Člověk sice musel zabrat, ale musím říct, že jsem sama u sebe stoupla v ceně, že jsem to dala. A když jsem si poprvé oblékla maskáče, možná to bude teď znít jako klišé, ale fakt jsem byla hrdá, že je mohu nosit. Dneska už to trochu беру jako fakt, že jdu do práce, ale na tom začátku to pro mě byl fajn pocit,“ vzpomíná Eva a dodává, že si vždycky vzpomněla i na maminku. Ta ji odmalička vedla ke skautingu, měla by z ní radost a byla by na ni hrozně pyšná.

Rotmistryně Žaneta Grygarová do té doby bydlela u rodičů, a jak sama říká, byla domácí typ. „Uvědomila jsem si, že najednou vylítávám z hnízda a úplně se mi změní život. Ale říkala jsem si, že když jsem úspěšně zvládla konkurz, prošla všemi testy, tak bych mohla dát i ten Vyškov. Měla jsem to trochu těžší v tom, že jsem loni spadla do období, kdy všichni účastníci museli být prvních čtrnáct dnů v karanténě kvůli covidu. To bylo pro mě asi vůbec nejtěžší. Izolace, kdy nebylo možné jít ven, nebylo s kým si popovídat. Sama na pokoji. Potom, když už jsme šli do fyzických aktivit a mohli jsme ven, tak to šlo,“ konstatuje hudebnice Žaneta.

„Já jsem nastupovala vloni do Vyškova hned 1. ledna. Bylo to docela kruté. Ale zpětně jsem ráda, že jsem prošla výcvikem v této době, protože kdybych se dostala do termínu, kdy byla nařízena karanténa, tak bych to asi kvůli dceři a manželovi, kdy bych je nemohla vidět, vzdala,“ vzpomíná rotmistryně Nela Neduchalová. „Pro mě asi bylo nejtěžší odloučení od

rodiny. To ostatní se dalo zvládnout. Asi taky i proto, že jsme byly tři holky ve skupině a spolu s námi asi dvacítká kluků, kteří nám hodně pomáhali."

Hymna a husitský chorál

Všechny čtyři hudebnice jsou za jedno v tom, že svého rozhodnutí posílit čistě mužský vojenský soubor nelitují a uniformu dnes berou už jako samozřejmost. Na začátku se musely učit, co k čemu patří, jak si upravit účes.

„Když si vzpomenu na náš první den, nevěděly jsme s Evou, co nás tam čeká," vzpomíná Kristýna Kočtářová, která s Evou Bínovou nastupovala do souboru současně. „Nikdy tam žádná žena ve služebním poměru nebyla, tak to bylo takové vzájemné oťukávání. Zvykaly jsme si na vojenský režim, vstřebávaly všechny informace, které jsme samozřejmě vzápětí zapomněly. Pro kluky to bylo taky něco nového. Nevěděli, kdo jim přijde do revíru, co od nás mohou čekat, a hlavně, jak se k nám mají chovat. Byli takoví opatrní, zvyklí na své vyjeté koleje a na svůj pánský klub. A najednou dvě ženské."

„Vzpomínám si, že všichni byli moc milí, chrlili na nás potřebné informace a pomáhali. Ale taky nám dali jasně najevo, že žádné výhody tu mít nebudeme, a že bychom mohly přijít o pět minut pozdě do zkoušky? No to ani náhodou," směje se nadrotmistryně Bínová.

„Dělají si z nás legraci, že když jedeme na zájezd, tak musí vyjždět dva autobusy," smějí se už všechny. „Oproti jejich jednomu ramínku, my máme čtyři. Až na místě se totiž s velitelem domlouváme, co si na koncert oblékne."

Závisí to hlavně na počasí, když vystupujeme venku. V zimním období patří k uniformě kabát, řešíme, jestli kalhoty, nebo sukně, to musíme mít všechno s sebou. Proto jejich vtípkům zkrátka nikdy neujdeme," shodují se všechny.

Jednou z oblíbených skladeb nadrotmistryně Kristýny Kočtářové je uvítací pochod. „Já mám kromě něho ale hrozně ráda i naši hymnu. Když ji hraji, běhá mi mráz po zádech a je to slavnostní pocit," svěruje se nadrotmistryně Eva Bínová.

„Já zase miluji husitský chorál. Pochody mi nejsou zase tak vzácné, protože ty hraji běžně u nás v amatérské dechovce. Ale chorál mám moc ráda. A taky se přiznám, že dalším favoritem je naše hymna. A mám velkou radost, když k té naší si můžeme stříhnout i tu slovenskou. Po zahrání české části mi tam zkrátka něco chybí," dodává smutně rotmistryně Nela Neduchalová. Ale olomoucké hudbě jako takové druhá polovina naopak přibyla. Mají mezi sebou čtyři vojákyně – skvělé hudebnice.

Čtyřka hudebnic má své pevné místo v orchestru Vojenské hudby Olomouc.

Text a foto: Jana Deckerová

Maskáče hudebnic sluší stejně jako slavnostní uniforma.

Prototyp vozu VBMR-L Serval, který se počátkem září 2019 zúčastnil jízdních testů na polygonu u města Angers.

Další dílek do mozaiky SCORPION

VBMR-L Serval

Jedním z nejambicióznějších modernizačních programů francouzských pozemních sil je v současnosti iniciativa označovaná jako SCORPION (Synergie du CONTACT Renforcée par la Polyvalence et l'infovalorisation). Jelikož jsme se jí v ATM již několikrát věnovali, není třeba zabíhat do detailů. Pouze uvedeme, že v rámci projektu SCORPION postupně vznikne trojice zcela nových typů kolových obrněných vozidel, která mají v Armée de Terre nahradit stávající techniku.

Výzbroj Servalu bude lafetovaná v dálkově ovládané zbraňové stanici T1 (na levém snímku), respektive T2 produktové řady Arquus Hornet. Vpravo senzor optického ochranného kompletu Antares od společnosti Thales.

Jako první – na zbrojním veletrhu Eurosatory v červnu 2016 – byl představen vůz kategorie MRAP, nesoucí označení VBMR (Véhicule Blindé Multi-Rôle) Griffon s hmotností 24,5 t a přepravní kapacitou až 10 osob. Po něm – na stejné akci, ale o dva roky později – se veřejnosti ukázal EBRC (Engin Blindé de Reconnaissance et de Combat) Jaguar, tedy bojové průzkumné vozidlo o hmotnosti 25 t, s tříčlennou osádkou a hlavníovou i raketovou výzbrojí. Jako poslední začaly práce na nejmenším z automobilů, a to VBMR-L (Véhicule Blindé Multi-Rôle Léger) Serval. Své nabídky Ministerstvu obrany zaslalo během roku 2017 celkem šest zájemců, z nichž byl posléze vybrán vítěz s tím, že tuto skutečnost oznámila ministryně obrany Florence Parlyová dne 27. února 2018. Stala se jím společnost Nexter Systems, spolupracující na tomto zadání s firmou Texelis, jež se zavázala dodat do roku 2030 přes 2 000 nových obrněnců se znakem náprav 4x4. Z tohoto počtu má být 978 kusů pořízeno v rámci programu SCORPION a dalších 1 060 strojů jako součást projektu VLTP (Véhicule Léger Tactique Polyvalent), přičemž z arzenálu francouzské armády postupně vytlačí nákladní vozidla VLRA (Véhicules de Liaison, de Reconnaissance et d'Appui) a terénní automobily Peugeot P4 (známé též pod zkratkou VLTT, tj. Véhicule Léger Tout-Terrain), stejně jako některé verze vozů VAB (Véhicule de l'Avant Blindé).

VBMR-L Serval má vzniknout ve čtyřech hlavních verzích: transportní, průzkumné a zpravodajské, spojovací a pro elektronický boj. Mimo to se předpokládá vznik většího množství subvariant, a sice pro přepravu pěšího družstva, velitelsko-štábní, zdravotnické, ženijní, protitankové, nosiče minometu kalibru 81 mm, pro palebné návodčí, tahače 120mm minometu, pro transport PLRK kategorie VSHORAD, logistické, průzkumné s elektrooptickým pozorovacím systémem a průzkumné s radiolokátorem atd. Úvodní partii vozidel v technicky nejjednodušší konfiguraci pro přesun deseti vojáků (tříčlenné osádky – řidiče, velitele a operátora zbraňového modulu – a sedmičlenného výsadku) má francouzská armáda převzít v roce 2022 s tím, že do roku 2025 se plánuje vyrobit 489 strojů. Počátkem září 2019 se uskutečnily prvotní vibrační testy a zkoušky jízdních vlastností prototypu na polygonu u města Angers. Servaly budou plně digitalizované, schopné působit v síti bojového vozidlového informačního systému SICS (Système d'Information et de Combat Scorpion) a spolupracovat s vybavením „vojáků budoucnosti“ FÉLIN (Fantassin à Équipements et Liaisons INTégrés). Jejich výzbroj v podobě kulometů ráže 7,62/12,7 mm, respektive 40mm automatických granátometů má být lafetována v dálkově ovládané zbraňové stanici T1, respektive T2 produktové řady Arqus Hornet, doplněné o osm vrhačů dýmových granátů Galix. Zadní polosféru v případě potřeby zajistí 7,62mm kulomet manuálně obsluhovaný jedním z příslušníků vedeného pěšího roje, který bude z obou

Serval využije šasi TXP 18 od firem Texelis a Timoney Technology.

Úvodní partii vozidel VBMR-L v konfiguraci pro transport deseti vojáků má francouzská armáda převzít v roce 2022.

stran krytý polovinou otevřeného dvoudílného příklopu.

Pancéřování, které půjde modifikovat dle očekávaného stupně ohrožení, bude odolnější než u automobilů VAB a má dosáhnout až na standard STANAG 4569 Level 4. Situační přehled osádky v okruhu 360° vylepší optronický komplet Antares od společnosti Thales a systém detekce a indikace laserového ozáření. Působení v prostředí zamořeném ZHN má umožnit integrované filtroventilační zařízení a o uživatelský komfort ve všech klimatických podmínkách se postará nezávislá klimatizace/topení. Pohon strojů VBMR-L obstará vznětový šestiválec Cummins o výkonu 280 kW, propojený se šestistupňovou samočinnou převodovkou Allison. Kola budou zavěšena plně nezávisle, s pláště v podobě pneumatik 14.00 R20 Michelin XZL osazených dojezdovými vložkami a soustavou centrálního dohušťování.

Typ VBMR-L Serval využije šasi TXP 18 vyvinuté firmami Texelis a Timoney Technology (druhá z nich poskytne hnací ústrojí, založené na bázi nezávislých rovnoběžníkových náprav Timoney T900 odpružených vinutými pružinami s tlumiči; pro zajímavost – nápravy T900 užívá mj. i srbský obrněný transportér Lazar 3) s rozvorem 3 850 mm, světlou výškou 550 mm, poloměrem otáčení 10 m, dojezdem až 1 000 km a nejvyšší konstrukční rychlostí 110 km/h. Podvozek TXP 18 také zvládá stoupání do 60 % a má schopnost utáhnout až 10 t. Bojová hmotnost nového obrněnce se má pohybovat mezi 15 až 17 t (v závislosti na konkrétní konfiguraci) s maximální přípustnou hmotností 18 t.

Text: Dušan Rovenský,

foto: Nexter Systems, Texelis a MO Francie

Oba armádní airbusy A319 CJ byly vybaveny novými odpovídači třídy ADS-B

Airbus A319 CJ vládní letky před hangárem společnosti Lufthansa Technik v Hamburku

Airbusy jsou připravené na SESAR

Společné evropské nebe čekají největší změny ve více než stoleté historii komerční letecké dopravy. Po patnácti letech příprav jde do finální fáze společný projekt EU, který představuje revoluci v řízení letového provozu. Modernizační program SESAR umožní zvýšit frekvenci komerčních letů nad starým kontinentem až trojnásobně. Přitom se bude létat mnohem bezpečněji a také na čas. Oba airbusy A319 CJ vládní letky jsou na novou éru letecké dopravy připraveny.

V uplynulých týdnech se v hangárech společnosti Lufthansa Technik v Hamburku podrobily postupně oba české airbusy důležité úpravě. Do jejich elektronického komunikačního vybavení přibýly nové odpovídače třídy ADS-B (Automatic Dependent Surveillance – Broadcast). S nimi se tuzemské vládní speciály vyrovnají s požadavky nového systému uspořádání letového provozu SESAR, který vstupuje v platnost už za necelé tři roky.

Projekt SESAR (zkratka Single European Sky ATM Research) umožní mnohem plynulejší odbavování letadel ve vzdušném prostoru, takže bude schopen zvládnout až trojnásobný nárůst letecké dopravy v Evropě při desetinásobném zvýšení její bezpečnosti. Zároveň by mělo odpadnout tradiční kroužení nad letišti při čekání na volnou přistávací dráhu, takže by během každého letu mělo dojít ke snížení negativní zátěže životního prostředí průměrně o 10 %. Spolu s tím poklesnou náklady související s uspořádáním letového provozu až o polovinu. Cestující tuto změnu pocítí především na výrazném snížení počtu zpožděných letů,

k nimž v přetíženém letovém provozu nad Evropou běžně dochází.

Zavedení programu SESAR do praxe však od majitelů a provozovatelů dopravních letadel vyžaduje přijetí určitých technických opatření. Nejdůležitějším z nich je, že nejpozději do 7. června roku 2023 budou muset být všechna v Evropě provozovaná letadla, jejichž vzletová hmotnost přesahuje 5,7 tuny, případně jejich maximální rychlost přesahuje 250 uzlů (460 km/h), vybavena odpovídači třídy ADS-B. Ty reagují na „dotazy“ vysílané čidly pozemních přehledových radarů a v jednosekundových intervalech automaticky po celou dobu letu vysílají přesnou polohu letadla, jeho identifikaci, výšku, rychlost a další nezbytné údaje pro řízení letu v reálném čase.

V současné době proto většina evropských leteckých dopravců řeší zabudování odpovídačů ADS-B do letadel své flotily. Zatímco ještě v listopadu 2018 jimi bylo vybaveno pouze asi 20 procent evropských letadel, v současné době je to již přes šedesát procent. Armáda České republiky, která provozuje letouny vládní

letky, dodala pro airbusy potřebné vybavení společnost Lufthansa Technik z Hamburku.

Vývojová část programu SESAR (Single European Sky ATM Research) je koordinována Společným podnikem SESAR založeným v roce 2007 Evropským společenstvím a agenturou EUROCONTROL, která koordinuje činnost národních organizací řídících letecký provoz. Projekt SESAR je evropskou obdobou systému NextGen provozovaného v USA. Letový provoz nad severním Atlantikem monitoruje (prozatím jen ve zkušebním provozu) systém Aireon.

Není to poslední investice, kterou budou muset vládní letouny podstoupit. V následujících letech bude nezbytná také modernizace satelitní komunikace, a to buď modernizací stávajícího SATCOMu, nebo rozšířením schopností včetně palubního bezdrátového internetu. I tentokrát jde o investici vnucenou vnějšími okolnostmi, protože síť komunikačních satelitů Inmarsat I3, kterou letouny Airbus využívají, zastarává a bude nutno tyto 12 let staré letouny přizpůsobit novým standardům.

Text: Vladimír Marek, foto: archiv Lufthansa Technik

Prezident telefonoval do misí

Prezident republiky Miloš Zeman prostřednictvím videospojení a telefonu hovořil s veliteli misí Armády České republiky v Afghánistánu, v Mali, v Lotyšsku, na Sinaji a Golanských výšinách. Přítomni byli také ministr obrany Lubomír Metnar a náčelník Generálního štábu AČR armádní generál Aleš Opat. „Přes 300 českých vojáků stráví Vánoce a konec roku v zahraničních misích. Pomocí videokonference a telefonátů jsme se dnes s panem prezidentem a generálem Opatou spojili s jejich veliteli. Probrali jsme aktuální situaci a popřáli všem pokud možno klidné svátky,“ uvedl ministr obrany Lubomír Metnar na Twitteru. Největší zastoupení má česká armáda v Afghánistánu, v Mali a v Pobaltí. Podle aktuálního mandátu může v Afghánistánu působit až 390 vojáků, od začátku letošního roku to bude 205 vojáků.

Velitelství teritoria nadříděno KVV

V souladu s plánovanými změnami v resortu obrany přešlo dnem 1. ledna 2021 všech čtrnáct krajských vojenských velitelství (KVV) do podřízenosti Velitelství teritoria, které sídlí v Táboře. V průběhu uplynulých týdnů docházelo k fyzickému přebírání KVV za účasti komise Velitelství teritoria. „Maraton, který byl spojen s přebíráním krajských vojenských velitelství, naplnil naše cíle. Byla nastavena komunikace mezi Velitelstvím teritoria a KVV, byly položeny základy velení a řízení. Po ukončení procesu mohou konstatovat, že KVV jsou dobře připravena vstoupit k 1. lednu 2021 do organizace Teritoriálních sil AČR,“ zhodnotil zástupce velitele plukovník gšt. Jaroslav Hrabec. Velitelství teritoria je taktickým organizačním útvarům v přímé podřízenosti náčelníka Generálního štábu AČR, který vznikl v červenci loňského roku. Jádrem velitelství tvořilo přes čtyřicet osob, základem pak byl operační, výcvikový a logistický prvek.

Domino

Nový velitel AZ v Pardubicích

Novým velitelem pěší roty Aktivní zálohy Krajského vojenského velitelství Pardubice se stal nadporučík Vratislav Šembera. Je ředitelem Letohradského soukromého gymnázia. V aktivní záloze slouží od roku 2018. Během cvičení si dobrovolně prošel základními funkcemi, bral to jako výbornou zkušenost. Říká, že v aktivní záloze jsou vlastenci, kterým není lhostejná obrana našeho státu. Jeho syn je vojákem z povolání na letecké základně v Čáslavi.

Mi-171 až do roku 2035

Náměstek ministra obrany pro řízení sekce vyzbrojování a akvizic Lubor Koudelka a obchodní ředitel státního podniku LOM Praha Radomír Daňhel podepsali elektronicky smlouvu na modernizaci 15 dopravních vrtulníků Mi-171Š. U všech 15 strojů budou nainstalovány nové palubní odpovídače včetně specifických modulů zajišťujících jejich odolnost proti rušení protivníkem v rámci elektronického boje. U 8 vrtulníků bude navíc kompletně modernizován avionický systém včetně nových komunikačních prostředků, navigačních systémů a multifunkčních displejů u obou pilotů. U tří vrtulníků bude nainstalována také odlehčená balistická ochrana pro snížení jejich hmotnosti a u jednoho vrtulníku bude přidán MEDEVAC kit umožňující leteckou přepravu raněných se zdravotním vybavením a lékařským doprovodem. „S využitím dopravních vrtulníků Mi-171 v Armádě ČR se počítá ještě zhruba 15 let. Proto je nutné je modernizovat, aby vyhovovaly všem požadavkům na další provoz,“ uvedl náměstek Koudelka.

Nadporučík Lukáš Krajíček se našel nejen v ultramaratonech, ale i v armádě

Armáda je pro mě pohyb

Nadporučíka Lukáše Krajíčka se podařilo získat pro armádu přímým nábořem z civilu. Přestože nemá za sebou mnohaleté vojenské vzdělání, je to voják s velkým V. Nejen, že si vzorně plní své služební povinnosti, ale je i dobrým sportovcem. Aktivně se věnuje především ultramaratonu. Před nedávnem navíc pomohl zachránit starší ženu, která zkolabovala v Praze na Karlově náměstí.

Lysohorský ultratrail

A fakta

Největším úspěchem Lukáše Krajíčka je, že loni na jaře dokončil závod LHUT (Lysohorský UltraTrail – běžecký závod v masivu Lysé hory), který měl 67 km s převýšením 4 100 m. Dále pak závod B7 (Beskydská sedmička – nejpopulárnější extrémní závod v ČR), který je dlouhý 101 km a má 5 400 m převýšení, což je srovnatelné s výstupem na druhou nejvyšší horu světa K2.

Přechod ve Vysokých Tatrách přes Rysy

Nadporučík Krajíček na běžeckém oválu v Praze Ruzyni

Lukáš Krajíček po ukončení vysoké školy v Ostravě zaměřené na sportovní management pokračoval v Praze ve studiu mezinárodního obchodu a vztahů. Rok pracoval v civilní firmě, pořád ho to však táhlo k vojenskému životu. „Inspirací pro vstup do armády mi byl můj strýc, který byl také vojákem. Lákalo mě spojení práce s aktivním pohybem. Mám rád sport a pro mě je armáda pohyb. Se sezením v kanceláři si ji určitě nespojuji,“ vysvětluje nadporučík Krajíček.

Dvoumetrové věže

Přemluvil tehdy dokonce i svého bráchu Aleše a do základního výcviku šli společně. Byli na stejné rotě, ale každý v jiné četě. „Oba jsme nepřehlédnutelní – jsme jak dvoumetrové věže, a to mezi ostatními způsobovalo velké pobavení. Každý hned věděl, že k sobě patříme,“ usmívá se sympatický nadporučík.

Po základním výcviku šel jeho bratr k výsadkářům do Chrudimi a on ve Vyškově zůstal ještě šest měsíců. Absolvoval další kurzy – důstojnický a logistický. Potkal tehdy spoustu fajn lidí, včetně lektorů, kteří ho učili. Doted na to rád vzpomíná.

Výborná parta v Lipníku

Vojenskou kariéru zahájil jako velitel čety u 143. zásobovacího praporu v Lipníku nad Bečvou. Byl to nový prapor, na rotě byla dobrá parta převážně mladých začínajících vojáků, výborně si rozuměli. „S poručíkem Ondřejem Brázdou jsme to spolu táhli už od Vyškova. Pomáhali jsme si a myslím, že jsme tím i stmelovali celou rotu. Na tu dobu rád vzpomínám. Naše přátelství stále trvá,“ říká nadporučík. „Dalšímu kolegovi Honzovi Šimůnkovi, který přišel do Lipníku z Chrudimi, jsem vděčný za to, co mě naučil z vojenských disciplín. Ukázal mně, jak pořádně velet a jak si nenechat všechno líbit.“

Hodili ho do vody

V Lipníku sloužil Lukáš Krajíček ještě krátce na operační skupině. Po třech měsících odešel do Prahy, kde působí již dva roky na Úseku správy centrálního majetku Agentury komunikačních a informačních systémů (KIS). „Byly to velice intenzivní dva roky, dokonce jsem zastupoval moji náčelníci Svatku Plasovou, která byla rok na mateřské dovolené. To byla pro mě zatím asi největší škola, byl jsem hoven do vody a musel jsem plavat,“ vzpomíná nadporučík Krajíček. „Náš úsek má celoresortní působnost, staráme se o všechny smlouvy, které se týkají materiálu KIS. Každý den se učím něco nového, každý den je jiný a pro mě obohacující. Všeobecně si ale myslím, že je logistika v armádě trochu podceňována a vojáci, kteří se jí věnují, nejsou dostatečně oceněni. Lidé si spojují vojáka se zahraničními operacemi, s tím, že podstupuje každodenní výcvik. Málokdo ale vidí, co je za tím. Někdo je musí vybavit materiálem, který potřebují

k plnění úkolů, někdo musí umět ten materiál pořídit a mít jej pod kontrolou.“

Připadá si jako rekrutér

Nadporučík Krajíček přiznává, že představy, se kterými vstupoval do armády, se někdy až moc liší od reality. Před nástupem do jakékoliv práce si prý člověk tak trochu vše idealizuje. „Jsem ještě mladý na to, abych dělal nějaké závěry. S něčím jsem se prostě smířil celkem rychle, ale s něčím ještě trochu bojuji. Toho, že jsem vstoupil do armády, ale nelituji. Mladým lidem, kteří mají rádi pohyb, sport a nepovažují disciplínu a řád za cosi nepřekonatelného, bych vstup do armády vřele doporučil,“ zdůrazňuje mladý nadporučík. „Někdy si připadám jako rekrutér. Do AČR jsem už zlákal mnoho svých kamarádů, a dosud se mi nedoneslo, že by toho kroku litovali.“

Od fotbalu k běhání

Lukáš Krajíček se odmala věnuje sportu. Začínal fotbalem, jako mnozí si myslel, že udělá v této disciplíně kariéru. Časem mu ale došlo, že nemá tolik talentu, že je to všechno spíš vydržené. Při zápasech toho hodně naběhal a možná i to hrálo roli, že se dal na atletiku a začal běhat. Svůj první půlmaraton zaběhl pod hodinu a půl, a to na začátek nebylo

vůbec špatné. Tehdy poznal svoji budoucí manželku Kláru. Ta ho naučila lásce k přírodě. Každý víkend ho tahala do hor, po kterých chodili v hodně svižném tempu čím dál větší vzdálenosti. Navíc měl tenkrát v četě, ještě v Lipníku, nyní už výborného kamaráda Radka Hrnčíře, rodáka z Beskyd a milovníka horských ultratriatlů. Ten patří v současné době v této disciplíně k nejlepším v republice. „Pomalu každý den byl na Lysé hoře a já nechápal, proč to dělá. Oba, moje budoucí manželka i Radek, byli impulsem k tomu, abych začal ultra taky běhat,“ vysvětluje Lukáš. Kromě toho má v oblíbě spoustu dalších sportů, turistiku, lyžování, jízdu na kole, nohejbal, sem tam i fotbal, plavání a další. Hodně ho chytlo finské saunování, které je výborné pro regeneraci těla.

Nezničitelný a neunavitelný

Lukáš Krajíček má za sebou i několik klasických maratonů, ale zatím prý žádný nedal pod tři hodiny. Manželka o něm často říká, že je nezničitelný, neunavitelný a že má energie na rozdávání. A nejspíš i proto si ten klasický maraton prodloužil. „V legraci odpovídám, že doufám, že zrovna tenhle sport mě dokáže unavit. Taky je pravda, že se rád a lehce nechám vyhecovat. Takže když jsem u Radka viděl, že to jde, šel jsem do toho taky, ze začátku

Lukáš Krajíček během absolvování závodu Hostýnská osma

Lukáš Krajíček společně s Radkem Hrnčířem během nočního běhu

často s ním. Do prvního ultra jsem šel bez váhání a bez tréninku. I když jsem jej nedokončil, zjistil jsem, že se mi to líbí a že na to asi mám. Byla to Beskydská sedmička, což je asi nejdelší a nejtěžší závod v republice, v „ultra“ je brán jako mistrovství ČR. Loňská jarní B7 byla velká zkouška mojí vůle, ale zároveň můj nejhezčí závod, zažil jsem v cíli super pocit, který jsem ještě před tím nikdy nezažil,” svěřuje se Lukáš.

U něho je to o psychice

V ultramaratonech se Lukáš považuje za začátečníka, stále se ještě musí zlepšovat. Člověk u tohoto sportu prý pozná, čeho všeho je jeho tělo schopné, co vydrží. Když si myslíte, že už nemůžete, není to pravda. „Sám to mám tak, že jdu do všeho po hlavě, často o věcech přemýšlím, až když je udělám. Samozřejmě že člověk musí být po fyzické stránce připravený, ale u ultra hraje roli hlavně psychika, alespoň v mém případě určitě. Dříve jsem nikdy žádný závod nevzdal, nikdy... V ultra za ty dva roky už pár ano. Hlava mi několikrát řekla „stop“ a dostavila se pomyslná běžecská zeď, kdy to opravdu dál nešlo,” říká nadporučík Krajíček.

Při těchto extrémních závodech se musel také naučit přijímat stravu. To zpočátku neuměl, a tak mu došly síly. Maraton po silnici se prý dá odběhnout na dobrou snídani a energetický gel, ale „ultra“ v horách už ne. Tam když se hned na začátku vydáte ze všech sil a chcete běžet dál, tak už rozhodně voda a gel nestačí. „Ze začátku jsem hodně zvracel a tělo už nemělo

Běh napříč Krkonošemi

kde brát. I letos na B7, kdy jsem neměl vůbec natrénováno, přišla obrovská krize. Skoro hodinu jsem seděl a přemýšlel, jestli mám pokračovat, nebo to vzdát. Pak jsem to ale přeci jen s obrovským sebezapřením zvládl. Za to vděčím své ženě i Radkovi, kteří mi byli neskutečnou oporou. Jediné negativum po dvou letech běhání po horách je, že mám mnohem víc zranění, než když jsem běhal jen po silnici,” dodává na závěr Lukáš.

Text: Vladimír Marek foto: archiv Lukáše Krajíčka

Přebory resortu MO 2021

Poř. č.	Název	Místo	Datum
1.	Přebor resortu MO ve futsalu	Praha	12. – 13. 1. 2021
2.	Přebor resortu MO ve sportovním skialpinismu	Brádrerovy boudy - Krkonoše	27. – 29. 1. 2021
3.	Přebor resortu MO v běžeckém lyžování	Eduard v Krušných horách	2. – 4. 2. 2021
4.	Přebor resortu MO v lyžařském maratonu	Kvilda - Šumava	27. – 28. 2. 2021
5.	Přebor resortu MO ve squashi	Praha	23. – 24. 3. 2021
6.	Přebor resortu MO ve stolním tenisu	Praha	7. – 8. 4. 2021
7.	Přebor resortu MO ve sportovním lezení	Brno	31. 3.–1. 4. 2021
8.	Přebor resortu MO v malé kopané	Praha	27. – 28. 4. 2021
9.	Přebor resortu MO ve vojenském pětiboji s mezinárodní účastí	Vyškov, Plzeň	31. 5.–4. 6. 2021
10.	Přebor resortu MO v golfu	bude upřesněno	1. 6. 2021
11.	Přebor resortu MO v plážovém volejbale	Brno	15. – 18. 6. 2021
12.	Turnaj resortu MO v tenise dvojic „Military Cup 2021“	Měřín	9. – 13. 6. 2021
13.	Přebor resortu MO v tenise jednotlivců a dvojic	Praha	22. – 23. 6. 2021
14.	Přebor resortu MO v leteckém pětiboji	Sedlec, Vícnice u Náměště nad Oslavou, Vyškov, Olomouc	19. – 23. 7. 2021
15.	Otevřený mezinárodní letní přírodní víceboj „Summer Survival 2021“	Vyškov	6. – 10. 9. 2021
16.	Přebor resortu MO na horských kolech	Praha	22. 9. 2021
17.	Přebor resortu MO v nohejbalu „O pohár A reportu“	Praha	6. 10. 2021
18.	Přebor resortu MO ve florbalu	Praha	12. – 13. 10. 2021
19.	Přebor resortu MO v šachu a bleskovém šachu	Stará Boleslav	8. – 10. 11. 2021
20.	Přebor resortu MO v badmintonu	Praha	9. – 11. 11. 2021
21.	Přebor resortu MO ve volejbalu smíšených družstev	Praha	24. – 25. 11. 2021

Záložníci 41. mechanizovaného praporu nezištně pomáhají druhým

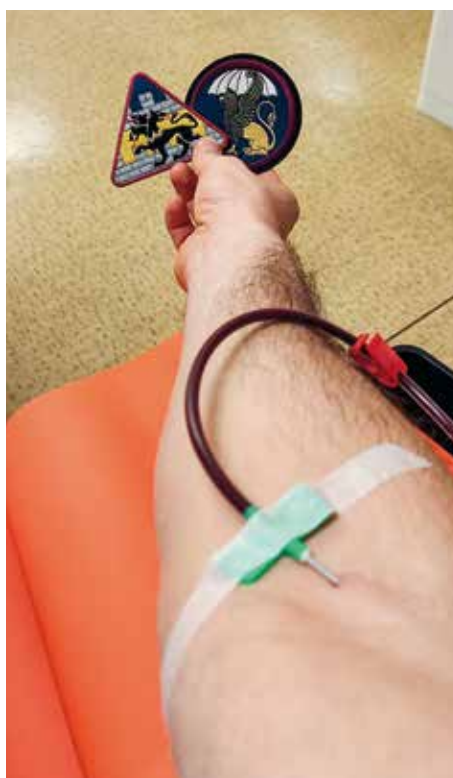
Krev darují pravidelně

Příslušníci mechanizované roty AZ 41. mechanizovaného praporu – 4. brigády rychlého nasazení pravidelně darují krev. Samozřejmě nezištně, tedy bez úplaty. Jen za rok 2020 šlo zhruba o 90 odběrů. Své nadšení sdílí dále a vyzývají i ostatní vojáky, kteří ještě nedarují krev, k zapojení a pomoci druhým.

„Mezi námi dárci jsou lidé, kteří v civilním zaměstnání pracují jako elektrikář, mistr ve Škoda Auto, a. s., městský policista, restaurátor ve VHÚ Praha, operátor CNC, manažer logistiky a jiní. Dárcovství krve se od začátku roku 2020 dohromady zúčastnilo 16 vojáků z rot, z toho jedna žena. Konkrétně v ÚVN Praha pravidelně daruje šest příslušníků. „Pražská“ skupinka po odběrech využívá volný čas k návštěvám míst, která jsou spojená s vojenstvím a vojenskou historií. V době, kdy ještě opatření ohledně covidu nebyla tak přísná, jsme společně navštívili Národní památník hrdinů heydrichiády nebo Vojenské letecké muzeum ve Kbělicích. Nespojuje nás tedy jen záloha, ale i pomoc ostatním a pravidelné společné činnosti,“ uvádí desátník Miroslav Kostun, příslušník roty AZ 41. mpr.

Pravidelná pomoc

Dobrovolní dárce z rot darují krev čtyřikrát v roce. Pokud se týče přístrojového odběru separátorem (krevní destičky/plazma), tak někteří darují i 12× v roce. A to nejen v ÚVN Praha, ale i na jiných transfuzních stanicích v republice, podle registrace dárců. Dohromady

za rok 2020 šlo o 83 odběrů, tedy desítky litrů drahocenné krve.

Myšlenka přišla spontánně. Domluvili se všichni, kterým pomoc lidem a společnosti není cizí. Jejich služba vlasti a pomoc v dobrém slova smyslu je naplňuje. Nezištné dárcovství je už skoro tradice této rot.

Motivují i další

Důvodem, proč darují krev, je nejen přesvědčení, ale v současné době i výzva transfuzních stanic. V době covidové se snížila centrální zásoba krve a krevní plazmy. Jako stálí dárce k sobě přibrali některé další kolegy z rot, kteří ještě nikdy krev nedarovali. Motivují nejen kolegy, ale i rodinné příslušníky. V souvislosti s dárcovstvím oslovili také další rotu AZ. Je to příležitost i pro vojáky z povolání. Mnoho z nich již dárcovství krve aktivně podporuje. „Hnací silou, která nás tlačí vpřed, je skvělý pocit z pomoci lidem, kteří ji nutně a neodkladně potřebují. Taktéž i vědomí, že naše krev, krev zdravých vlastenců, koluje v žilách dalších lidí,“ dodává na závěr desátník Kostun. V této činnosti hodlají pokračovat. Berou to jako závazek, svoji povinnost.

Text: Michal Voska, foto archiv roty AZ 41. mpr

Dvě století léčebné tradice

**Volareza představuje svá zařízení:
Vojenská lázeňská léčebna Teplice *****

Lázeňský hotel Judita se nachází v krásném prostředí lázeňského parku v teplické čtvrti Šanov s výhledem na nedaleký hrad Doubravka, k němuž od lázní vede pohodlná cesta vhodná k procházce. Tradice lázeňského domu sahá až do počátku 19. století, kdy byl v letech 1804–1807 vystavěn ve své základní podobě jako rakousko-uherský vojenský ústav. Ke svému původnímu léčebnému účelu slouží dodnes nejen pro vojáky, ale také pro širokou veřejnost.

Ubytování je nabízeno v jednolůžkových a dvoulůžkových pokojích s vlastním sociálním zařízením, chladničkou, TV a telefonem. V současné době je pro zkvalitnění ubytování klientů připravována další etapa rekonstrukce a modernizace části pokojů.

V lázeňské jídelně jsou hostům podávány bohaté rautové snídaně. Obědy a večeře bývají naopak servírované, s možností výběru z nabídky čtyř jídel. Nabízené pokrmy zajistí potěší nejen smysly chuťové, nýbrž i vizuální, neboť se podávají na krásném porcelánu se známým dekorem cibuláku z nedalekého Dubí. Chvilé odpočinku i zábavy hostům zpestří příjemné posezení v kavárně se širokým výběrem nejen nápojů, ale také domácích pochutin vlastní výroby např. koláčů a zákusků, paštik, nakládaných syrů a jiných dobrot.

V letních měsících mohou hosté posedět pod slunečníkem na terase v těsné blízkosti kavárny, na kterou přímo navazuje společenský sál vhodný pro pořádání tanečních večerů s živou hudbou nebo jej lze využít i jako konferenční místnost.

Teplická léčebna zaměřená na onemocnění pohybového a nervového ústrojí využívá pro léčbu koupele z přírodního léčivého zdroje – termální vodu. Jedná se především o koupele, individuální i skupinový tělocvik, přístrojové terapie a v neposlední řadě také zdravotní masáže. Wellness zázemí nabízí příjemné saunování, solnou jeskyni nebo masáže.

Příslušníkům AČR je léčení poskytováno v rámci preventivní rehabilitace s lékařským návrhem formou třítydenní lázeňské léčebné rehabilitační péče, která se zaměřuje zejména na nemoci pohybového ústrojí zánětlivého a degenerativního původu: na revmatickou artritidu, Bechtěrevovu nemoc, artrózu, dále pak na vertebrogenní syndromy, nemoci meziobratlových plotének, osteoporózu, bolestivé syndromy šlach, svalů a svalových úponů, stavy po úrazech a operacích páteře a kloubů. U nervového ústrojí stojí za zmínku léčba roztroušené sklerózy, kořenových syndromů nebo Parkinsonovy nemoci. V nabídce

nechybí preventivní rehabilitace s wellness programem v délce 14 dní, ke které není zapotřebí lékařské doporučení spojené se zhoršeným zdravotním stavem.

VLL Teplice poskytuje léčebné pobyty též pro vojenské důchodce, pro klienty zdravotních pojišťoven a samoplátce. Léčebna nezapomíná ani na válečné veterány, kteří i zde mohou uplatnit 15% slevu na vybraný pobyt včetně pobytových balíčků. Více informací k jednotlivým pobytům naleznete na webových stránkách: www.volareza.cz/vll-teplice.

Všem, kdo do Teplic přijíždí, se naskýtá možnost trávení volného času různými doprovodnými aktivitami. Město jako takové nabízí bohaté kulturní vyžití – Krušnohorské divadlo a muzeum nebo mnoho turisticky zajímavých cílů, jako je hrad Doubravka, botanická zahrada, planetárium a hvězdárna. Sportovní fanoušci mohou zajít na fotbal na teplická Stínadla. V blízkém okolí města lze navštívit zámek v Duchcově a klášter v Oseku. Kdo má rád pohledy z výšky, jistě se vydá nejdelší českou dvousedáčkovou lanovkou na Komáří vížku, z níž má České středohoří jako na dlani. V letních měsících láká ke koupání jezero Barbořa, v zimě nadchne milovníky sněhu lyžařské středisko Bouřňák.

Text: Patrik Lechota, foto: archiv VLRZ

Vyzkoušej svůj postřeh

Naleznete na fotografii létajícího tankeru A330 MRTT čtyři rozdíly?

Česká republika, potažmo Armáda ČR, patří mezi šest členských zemí NATO, které se podílejí na projektu výstavby flotily osmi tankovacích a transportních letadel Airbus A330 MRTT. Touto účastí získala lepší přístup ke strategické letecké přepravě, zajištění tankování za letu a přepravě zraněných. Dalšími zeměmi zapojenými do tohoto programu jsou Německo, Belgie, Nizozemsko, Lucembursko a Norsko. První letoun této flotily byl uživateli předán již koncem června loňského roku. Jeho provoz, podobně jako i zbývajících strojů tohoto kontraktu, je řízen pod vedením NATO akviziční agenturou NSPA. Poslední stroj by měl být předán do užívání v roce 2024. Letka bude sídlit v Eindhovenu. Kromě toho bude operovat i z předstunuté základny v Kolíně nad Rýnem. České Ministerstvo obrany za vstup do projektu jednorázově zaplatí v přepočtu 594 milionů korun, poté bude každoročně platit 32,6 milionu korun na provoz a deset milionů na personál. Příspěvky účastnických států se odvíjejí od toho, kolik letových hodin požadují. Předpokládaný nálet každého z letounů je přibližně 1 100 hodin ročně. Tento Airbus byl vyvinut z civilní verze letounů A 330-200. Jednou z největších výhod stroje je obrovská kapacita jeho palivových nádrží. 111 000 kg paliva je uskladněno v křídlech, což umožňuje převážet v trupu náklad až do hmotnosti 43 tun. Množství neseného paliva může být dále zvětšeno instalací podpodlahových palivových nádrží, které nijak neomezují kapacitu nákladového přepravního prostoru.

Připravil: Vladimír Marek a Michal Voska

Rozdíly: Chybí dvě zadní okna, znak na směrovce tankovacího letounu, přední dveře, část tankovací hadice

RECENZE

Jan Žižka: Život a doba husitského válečníka Petr Čornej

Žižkův nový životopis vyšel u příležitosti 600. výročí husitské revoluce. Velká Žižkova biografie z dílny respektovaného znalce husitské doby představuje nepřemoženého hejtmana v netradičním světle. Příběh nejslavnějšího českého vojevůdce se odehrává na pozadí barvitého dějinného panoramatu, jež pomáhá porozumět Žižkovu vnitřnímu světu a motivaci jeho činů. Husitský válečník vystupuje na stránkách knihy jako polní velitel, jehož fenomenální úspěchy vyrůstají nejen z geniálního strategického uvažování a jedinečné schopnosti zvolit překvapivá řešení, ale i z oddanosti jeho bojovníků a nesporného charismatu, které mu nemohou upřít ani jeho nepřátelé. Sám sebe přitom vnímá jako hluboce věřícího bojovníka, naplňujícího boží vůli vždy a všude. Již v průběhu svého života se stává ikonou stoupenců husitského programu a zároveň objektem nenávisti svých protivníků. O kvalitách tohoto díla svědčí i skutečnost, že bylo v loňském roce nominováno na cenu Magnesia Litera. Jeho autor Petr Čornej obdržel u příležitosti státního svátku 28. října od ministra obrany ČR Lubomíra Metnara vyznamenání Zlaté lípy ministra obrany.

Počet stran: 844
Vydala: Paseka 2019

Připravil Vladimír Marek

manuál profesionálního vojáka

Rukávové znaky

Na představení hodnostních systémů armád NATO jsme navázali dalším seriálem. V něm se již několik let zabýváme znaky útvarů a zařízení nejen AČR, ale celého resortu. Znaky a rukávová symbolika útvarů má však svou mnohaletou historii. Proto tentokrát přinášíme znaky, které používaly naše jednotky za druhé světové války ve Velké Británii.

310. československá stíhací perut'

Byla to jedna ze čtyř československých perutí RAF v době druhé světové války. Jednalo se o jednotku, která zde nejen působila nejdéle, ale měla také největší počet sestřelených nepřátelských letounů. Vznikla 12. července 1940 v Duxfordu. Za bojeschopnou byla uznána 17. srpna téhož roku. První bojový vzlet se uskutečnil hned následujícího dne. Jejím heslem bylo: Bojujeme za obnovu.

311. československá bombardovací perut'

Jako jediná z našich perutí byla bombardovací. Vznikla 29. července 1940 na letecké základně Honington. Prvních šest posádek dokončilo výcvik 7. září 1940. Její první bojovou akcí byl nálet tří letounů v noci z 10. na 11. září 1940 na seřadovací nádraží v Bruselu. K činnosti perutě v prvních letech patřily zejména noční nálety na německá, nizozemská, belgická a francouzská města a přístavy. Později se zaměřovala především na hlídkové lety proti německému loďstvu.

312. československá stíhací perut'

Tato československá letecká jednotka vznikla 29. srpna 1940. Počátkem října 1940 byla prohlášena za bojeschopnou a nasazena u Liverpoolu, který byl v té době častým cílem německých bombardérů. Operovala z letiště Speke. Tvořili ji piloti se spoustou bojových zkušeností a desítkami sestřelů, například Alois Vašátko, František Peřina či Josef Stehlík. Do bitvy o Británii zasáhla spíše okrajově; provedla v této době 85 bojových letů, dosáhla čtyř sestřelů a pět strojů poškodila. Jejím heslem bylo: Ne mnozí, ale mnoho.

313. československá stíhací perut'

Jednalo se o poslední naši leteckou jednotku, která vznikla za války ve Velké Británii. K jejímu oficiálnímu založení došlo 10. května 1941 na základně Catterick v hrabství Yorkshire. Koncem května byl zahájen výcvik s jedenácti piloty a šesti letadly. Bojeschopnost perutě byla vyhlášena dne 10. června 1941. Její piloti byli v první fázi nasazováni převážně nad okupovanou Francií. Heslem perutě bylo: Jeden jestřáb mnoho vran rozhání.

Československá samostatná obrněná brigáda

Byla vojenskou jednotkou československého zahraničního odboje ve Velké Británii během druhé světové války. Vznikla 1. září 1943 reorganizací dosavadní 1. československé smíšené brigády poté, co byly koncem srpna oficiálně zrušeny československé jednotky ze Středního východu. Jejím největším bojovým vystoupením bylo obléhání přístavu Dunkerque od října 1944 do května 1945.

Interní komunikační portál

←→ www.ikp.army.cz

**PRÁVNÍ
PORADNA**

Na portálu se často objevují dotazy k poskytování služebního volna vojákům z povolání při překážkách ve službě. Mezi uvedená služební volna patří i služební volno poskytované vojákovi po návratu ze služby v jednotkách mezinárodních ozbrojených sil v zahraničí. Jedním takovým dotazem se budeme dnes zabývat.

Dotaz:

Dobrý den, chtěl bych se zeptat na výklad pojmu „...5 dnů po sobě jdoucích“ v příloze 2 bod 13 vyhlášky č. 263/1999 Sb. Jedná se o dny obvyklé doby služby, nebo se jedná o nutně kalendářní – po sobě jdoucí dny? Jinak řečeno, je možné čerpat toto služební volno např. čtvrtek, pátek a navázat pondělí až středu v případě, že víkendové dny jsou dny nepřetržitého odpočinku v týdnu? Děkuji za odpověď.

Odpověď:

Podle bodu 13 přílohy č. 2 vyhlášky Ministerstva obrany č. 263/1999 Sb., kterou se stanoví důvody pro poskytování služebního volna vojákům z povolání pro překážky ve službě a rozsah služebního volna, se po návratu vojáka ze zahraniční operace poskytne služební volno jednorázově na dobu 5 dnů po sobě jdoucích, nejpozději do 30 dnů ode dne návratu ze zahraničí, a to pokud voják vykonával službu v zahraniční operaci po dobu nejméně 90 dnů po sobě jdoucích.

Podle § 39 odst. 3 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, se služební volno pro překážky ve službě vojákovi poskytuje ve dnech, které jsou jinak jeho obvyklými dny služby. Pro posouzení, které dny jsou obvyklými dny výkonu služby vojáka, je třeba vycházet z rozvržení základní týdenní doby služby. Pokud jde o rovnoměrně rozvrženou dobu služby, tak ta se podle ustanovení § 26 odst. 2 uvedeného zákona rozvrhuje zpravidla na 5 dnů služby tak, aby dny nepřetržitého odpočinku v týdnu připadaly na sobotu a neděli. Účelem tohoto institutu je dosažení celistvé doby k odpočinku a regeneraci sil, která nemá být narušena službou vojáka.

Z výše uvedeného je zřejmé, že se služební volno poskytuje v pěti po sobě jdoucích obvyklých dnech výkonu služby vojáka. Pokud nenavazují obvyklé dny služby, například, protože je rozdělují dny nepřetržitého odpočinku v týdnu (sobota, neděle) nebo dny pracovního klidu (státní svátky a ostatní svátky podle § 3 zákona č. 245/2000 Sb., o státních svátcích, o ostatních svátcích, o významných dnech a o dnech pracovního klidu), nejde o narušení postupného navazování. Služební volno pokračuje tak, aby bylo dosaženo čerpání 5 dnů služebního volna v obvyklých dnech výkonu služby po sobě jdoucích, například: čtvrtek, pátek, pondělí, úterý a středa. Ale pokud by bylo například na pondělí uděleno náhradní volno, šlo by o přerušení, protože pondělí bylo obvyklým dnem služby. Formálně by tak došlo k porušení právního předpisu, byť by záměr zákonodárce tímto asi narušen nebyl.

Redakce IKP

Areport

Vydává MO ČR
Odbor komunikace
Tychonova 1, 160 01 Praha 6
IČO 60162694
www.army.cz

Redakce
Rooseveltova 23, 161 05 Praha 6
Telefony: 973 215 542
Fax: 973 215 933
E-mail: areport@centrum.cz
Šéfredaktor: Vladimír Marek
Grafická úprava: Milan Syrový
Jazyková korektura: Tomáš Xaver, Milena Krejsová,
Kamil Novák

V jednotkách ozbrojených sil rozšiřuje
VHÚ Praha – produkční oddělení
Rooseveltova 23, 161 05 Praha 6
Olga Endlová, tel. 973 215 563
Tisk: Czech Print Center, a. s.

Číslo indexu: 45 011
ISSN 1211-801X
Evidenční číslo: MK ČR E 5254

Uzávěrka čísla: 21. 12. 2020
Toto číslo vyšlo dne: 11. 1. 2021

Foto na titulní straně: archiv speciálních sil

kontakty do redakce

Vladimír Marek (šéfredaktor)
telefon: 973 215 648
mobil: 724 033 410
e-mail: v.marek@post.cz

Jana Deckerová (redaktorka)
telefon: 973 215 549
mobil: 606 604 733
e-mail: jana.deckerova@email.cz

Michal Voska (redaktor)
telefon: 973 215 868
mobil: 724 850 598
e-mail: voska.m@seznam.cz

Milan Syrový (grafik)
telefon: 973 215 558
e-mail: grafika.syrovy@gmail.com

Jan Kouba (fotograf)
telefon: 973 215 664
mobil: 606 674 257
e-mail: foto.kouba@volny.cz

Elektronická podoba A reportu
je umístěna na www.army.cz

V příštím čísle se podíváme na další zajímavosti z provozu portálu

Vrchní praporčík 15. ženijního pluku nadpraporčík Robert Sochor je vnukem legendárního druhoválečného hrdiny Antonína Sochora

Dvě generace veteránů

Zleva Antonín, Ludvík, Robert Sochor

Za druhé světové války působil v jednotkách generála Ludvíka Svobody. Bojové nasazení zahájil u Sokolova. Za sebou má celou řadu hrdinských činů, za které dostal dvě desítky ocenění včetně Zlaté hvězdy Hrdiny Sovětského svazu. Generálmajor Antonín Sochor je druhoválečným válečným veteránem a dnes již legendou.

Na druhou stranu jeho vnuk, vrchní praporčík 15. ženijního pluku nadpraporčík Robert Sochor je novodobým válečným veteránem. Účastnil se tří zahraničních misí – dvě byly v bývalé Jugoslávii a jedna v Afghánistánu. „Hlavní rozdíl mezi mnou a dědečkem je podle mého názoru v tom, že v době světových válek vojáci byli aktivně nasazováni přímo do boje, zatímco v současné době mají zahraniční operace trochu jiný význam. Zajišťují bezpečnost evropského prostoru, posilují zahraničně-politický vliv a naplňují závazek solidarity. Hlavním záměrem je to, aby se do naší republiky válečné konflikty vůbec nedostaly;“ popsal odlišnosti vojenských generací nadpraporčík Sochor.

Vojenské povolání provází rodinu Sochorů už více jak 100 let. Už otec Antonína Sochora bojoval za první světové války na italské frontě. „Já si mého tatku příliš nepamatuji, protože umřel, když mi bylo sedm let. V ten den, co zahynul, přišel ještě před tím domů a nakázal

ISAF 2005 – předávání medailí

mámě, abych nejezdil s kolem ven, že jsou tam otevřené příklopy ke kanálům. To mi uvízlo v hlavě," vzpomínal bývalý velitel 9. tankové divize v Táboře plukovník Ludvík Sochor na svého otce Antonína.

Nejen syn, ale i široká veřejnost si v tomto období připomíná jeho památku při memoriálu Antonína Sochora, který se každoročně koná ve Stráži pod Ralskem. Tam je také postaven pomník a místní škola nese jméno válečného hrdiny. Při pietním aktu se také pokaždé diskutuje o příčině Antonínovy smrti. „Stalo se to ve vojenském výcvikovém prostoru Mimoň u obce Hamr na Jezeře. Vojenské nákladní vozidlo narazilo do osobáku, ve kterém seděl i můj táta. Jsem přesvědčen, i na základě důkazů z té nehody, že se jednalo o atentát. Nebylo to poprvé, co se mu něco podobného stalo. V té době byl totiž pro politickou společnost nepohodlný," prozradil Ludvík Sochor a připomenul, že životní příběh jeho otce je popsán i ve dvou knihách.

Robert Sochor při čtení knihy o dědovi – Antonínu Sochorovi

Antonín Sochor byl a navždy bude pro vnuka Roberta celoživotním vzorem. „Přestože jsme se nepoznali, protože zemřel moc mladý, dokážu si jeho obraz z vyprávění živě představit. Jeho zkušenosti se určitě nedají srovnat s těmi mími. I když mise v Afghánistánu už byla v něčem podobná. Ve srovnání s předchozími zahraničními operacemi tady šlo už opravdu o život. V Jugoslávii jsme se zabývali prioritně ženíjním zabezpečením jednotek SFOR a pomocí místním obyvatelům při opravách mostů a cest," doplnil vrchní praporčík.

15. ženijní pluk se v současné době účastní čtyř zahraničních misí – v Afghánistánu, na Mali, Sinaji a v Iráku.

Text: kpt. Zuzana Králová, foto: autor, archiv nrap. Roberta Sochora a Miloslava Kroužková

Ludvík Sochor,
vyznamenání
Antonína Sochora

A fakta

Nadpraporčík Robert Sochor: Vrchní praporčík 15. ženijního pluku Bechyně. V Armádě České republiky slouží od roku 1994. Vystudoval vojenskou střední odbornou školu v Prešově. Zúčastnil se třech zahraničních misí – v bývalé Jugoslávii a v Afghánistánu.

Plukovník Generálního štábu Ludvík Sochor: Narozen v Buzuluku (SSSR). Oba rodiče byli příslušníky čs. jednotky v SSSR. V naší armádě sloužil v letech 1954 až 1998 (44 let). Studoval v Moskvě – Vojenskou akademii Frunze a na Vojenské akademii Generálního štábu K. J. Vorosilova. Působil na celé řadě vojenských pozic. Svoji kariéru zahájil jako velitel tankové čety u 13. tankové divize. Dále byl i velitelem 1. tankové roty 103. tankového pluku v Mladé nebo velitelem 9. tankové divize v Táboře. Je nositelem řádu Rudé Hvězdy.

Generálmajor Antonín Sochor: Narozen ve vestfálském Lohbergu. V říjnu 1936 nastoupil prezenční vojenskou službu v Trenčíně. V létě 1939 se hlásil do řad Československé vojenské skupiny Ludvíka Svobody, tzv. Československého legionu. Po vypuknutí druhé světové války 1. září 1939 byl Československý legion internován v Sovětském svazu.

Při vzniku 1. československého samostatného polního praporu na přelomu let 1941/42 byl Antonín Sochor jmenován velitelem výcvikové čety, krátce na to pak převzal velení čety průzkumníků. Účastnil se celé řady významných bojů a vykonal statečné činy.

Např. v lednu 1943 odjel s praporem na frontu a byl to právě on, kdo byl dne 6. března 1943 pověřen vykonáním první bojové akce 1. polního praporu – průzkumem okolí obce Sokolovo. O dva dny později pak aktivně bojoval v bitvě u Sokolova.

Dne 5. listopadu 1943 zahájila 1. československá brigáda útok na Kyjev a poručík Sochor znovu vedl své muže do boje. Antonín Sochor v těchto pro brigádu kritických chvílích jasně prokázal svoje velitelské schopnosti, rozhodnost, odvahu a statečnost.

Zúčastnil se Karpatsko-dukelské operace, kde několik dní dobýval se svým praporem kótu 534. Při jednom z útoků byl 14. září 1944 těžce zraněn. Podařilo se ho evakuovat do nemocnice v Odrzykonu, kde mu z těla vyoperovali 218 střepin.

Stal se nositelem Řádu bílého lva, řádu Hrdina Sovětského svazu a dalších sedmi řádů a čtrnácti vyznamenání celkem pěti různých států.

Škola Antonína Sochora
Stráž pod Ralskem 2017

Ve věku devadesáti pěti let nás v prosinci loňského roku opustil druhoválečný veterán generál Václav Kuchynka

Zachránilo ho bahno

„Nastal dokonalý zmatek. Najednou někdo křičel, že jedou německé tanky. Naše auta odjela rychle pryč přes brambořiště a já už je nestačil dohonit. Z mlhy se objevil tank snad deset metrů přede mnou. Někteří zpanikařili a utíkali. Tank střílel z kulometu a naši padali. Co nestačil kosit kulometem, tak přejel a rozdrtil to. Byl tam takový polní můstek z klád. Když už to vypadalo, že mě tank rozválcuje, tak jsem se pod něj schoval. Tušil jsem, že se může zborstit. A tak jsem se schoulil na stranu, kde to bylo pevnější. Mostek se pod vahou tanku sice zborstil, ale ta moje strana přece jen vydržela. Zdeformovalo mi to fasádu, pomačkalo nos, ale přežil jsem. Pásky nade mnou se zatočily, zachránilo mne ale bahno, se kterým mne tank smíchal. K útvaru jsem se dostal celý zbědovaný až večer.“ Těmito slovy vzpomínal druhoválečný veterán Václav Kuchynka na den 9. září 1944, kdy se u polské obce Wroclawky podruhé narodil.

V odbojové organizaci Blaník

Václav Kuchynka byl volyňským Čechem. Narodil se 13. září 1925 v malé vesničce Český Závidov. Vyrůstal na rodinném hospodářství, které bylo po sovětské okupaci Volyně v roce 1939 kolektivizováno. Za války se zapojil do odboje v organizaci volyňských Čechů Blaník. Zažil běsnění Němců, ale i banderovců. Na jaře 1944 po osvobození jeho rodné obce Rudou armádou vstoupil do 1. čs. armádního

Kladení věnců v Sokolovu

sboru. Výcvik prodělal v Jefremově. Zde se společně s dalšími vojáky nakazil malárií. „Dnes je mi záhadou, jak se to mohlo stát. Malárii rozšiřují komáři, ale tenkrát na jaře byla ještě zima, všude sníh. Zásobovala nás UNRRA (United Nations Relief and Rehabilitation Administration – Správa Spojených národů pro hospodářskou obnovu a pomoc – pozn. redakce), tak jestli v těch zásilkách nebyla nějaká nákaza,“ vzpomínal.

Po dvou týdnech se dostal z nejhoršího, ale pilulky syntetického chininu mu tehdy vážně poškodily sklovinu zubů. Příznaky malárie se mu pak vracely vždy na jaře ještě asi dalších osm let.

Telegrafistou na frontě

Po uzdravení pokračoval Václav Kuchynka přes Ploskurov, Sada Guru a Černovice ke Krosnu. U naší třetí brigády byl zařazen na

Pietní akt na bachmačském nádraží

Víno a marmeláda v Mikuláši

Zapojil se do bojů i na slovenském území, obsazení Prešova a Liptovského Mikuláše. Se sborem postupoval až na Moravu. „V Liptovském Mikuláši jsme našli továrnu se zásobami marmelády a vína. Jedli jsme ji rukama a zapíjeli vínem. Když jsme se dostali do Vsetína, hořely zde na nádraží vlaky s pohonnými látkami. Sudy s benzinem tam létaly vzduchem jako rakety. To byla podívaná!“ Válka pro Václava Kuchynku skončila 8. května v Němčicích nad Hanou.

Se spojovacím praporem se pak dostali až do Prahy, ubytovali je na Špejcharu. Část praporu pak byla i s Václavem Kuchynkou převelena na Žatecko. Postupně sloužil v posádkách ve Chbanech, Vikleticích a v Litoměřicích. Působil u styčného důstojníka Ministerstva národní obrany při osidlovací komisi Antonína Bočka. Po odchodu do civilu se usadil v Polepech u Litoměřic na jedné z usedlostí po odsunutých Němcích. Soukromě hospodařil až do roku 1952, pak pracoval v JZD. Po roce 1989 působil aktivně v čele Československé obce legionářské. Postupně byl povýšen až do

Václav Kuchynka, druhá řada, druhý zleva

pozici radiotelegrafisty. Do Karpatsko-dukelské operace se zapojil již od samého počátku během bojů o přístupy do této oblasti. Ze Zindranové postupoval se spojovacím praporem oklikou přes Barwinek na Duklu. „Během Karpatsko-dukelské operace museli naši vojáci většinou útočit na dobře předem připravená vyvýšená německá obranná postavení. Měli tam kvalitní bunkry a pozorovatelné. Ty jim předem museli stavět Slováci.

Obrannou pozici si zvolili tak, abychom na ně museli útočit přes nějakou planinu otevřeným prostorem.“

Kromě již zmíněného zranění u Wroclavky prodělal během bojů několik lehčích. „Před Duklou mne zasypaly drobné střepiny z německého granátu. Většinu jsem si jich vytahal sám nožičkem, ale jedna mi zůstala za okem. Lékaři po válce s tím raději nechtěli nic dělat, aby mi nepoškodili oko,“ líčil později.

hodnosti brigádního generála. Generál Václav Kuchynka zemřel 15. prosince 2020. Posledního rozloučení s ním se v Litoměřicích účastnila řada zástupců naší armády a Ministerstva obrany.

Podle vzpomínek Václava Kuchynky pro Paměť národa připravil Vladimír Marek, foto autor a archiv Paměti národa

VÝBĚR OSOB K ROTĚ HUMINT

ve dnech 22. – 25. 2. 2021

Nabízíme

Účast na zahraničních kurzech a cvičeních
Práci v cizojazyčném prostředí
Jazykové vzdělávání
Pestrá pracovní náplň
Prostor pro kariéru růst a sebevzdělávání
Nasazení v zahraničních operacích

Systemizovaná místa

Mladší specialista týmu HUMINT

– hodnost rotmistr

Důstojník týmu HUMINT

– hodnost poručík

Požadujeme

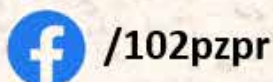
Pokročilou znalost a dovednost práce na PC
Znalost anglického jazyka min. úroveň SLP
2222 nebo ALCPT min. 65 bodů
Zájem o dlouhodobé setrvání u jednotky
Předpoklady pro získání osvědčení fyzické
osoby na stupeň utajení „Tajné“
Ochotu individuálního zvyšování jazykových,
odborných schopností a dalšího vzdělávání
Zdravotní klasifikaci „A“
Splněné výroční přezkoušení z tělesné přípravy
s hodnocením minimálně „dobře“

Profesní životopis vygenerovaný z ISSP a stručný motivační dopis s uvedenou kontaktní adresou a telefonním spojením (předmět zprávy „RH-výběr“) zašlete e-mailem na adresu humint@army.cz nejpozději do 12. 2. 2021.

Výběr osob proběhne v posádce Prostějov.

Kontaktní tel.: +420 973 411 360 nebo +420 601 582 524.

102pzpr.cz